

SAN FRANCISCO PUBLIC LIBRARY

3 1223 09682 6574

t h ơ

BÊN ĐỜI 2

Kim Thành . Tôn Thất Phú Sĩ

2010

Tên thật: **Nguyễn Thị Kim Thành**

Sinh quán Đà Nẵng

Trung Học: Jeanne D'Arc, Couvent Des Oiseaux ,

Đồng Khánh , Quốc Học

Tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm Huế,

ban Pháp Văn, 1962

Giáo sư Trường Trung Học Phan Châu Trinh

Đà Nẵng và Trường Trung Học Võ Tấn Nha Trang

Đến Paris – Pháp năm 1977

Hiện định cư tại Thành phố Aliso Viejo

Nam California, Hoa Kỳ

Tên thật: **Tôn Thất Phú Sĩ**

Sinh ngày 01-10-1942 tại Đà Nẵng

Học trường Trung Học Phan Châu Trinh Đà Nẵng,

La San Pellerin Huế, Đại Học Y Khoa 2 Huế

Tốt nghiệp khóa Đề Nhị Song Nam/15 *

Sĩ Quan Hải Quân / Quân lực VNCH

Vượt biên năm 1981

Định cư tại Paris từ 1981

INTERNATIONAL CENTER NOV 2 - 2011

Thơ Kim Thành & Tôn Thất Phú Sĩ

Bếp Đón
2

Thơ Kim Thành & Tôn Thất Phú Sĩ

Tác giả xuất bản & giữ bản quyền

Copyright 2010 by Kim Thành and Tôn Thất Phú Sĩ. All rights reserved

Kim Thành
Tôn Thất Phú Sĩ

Bến Đợi 2

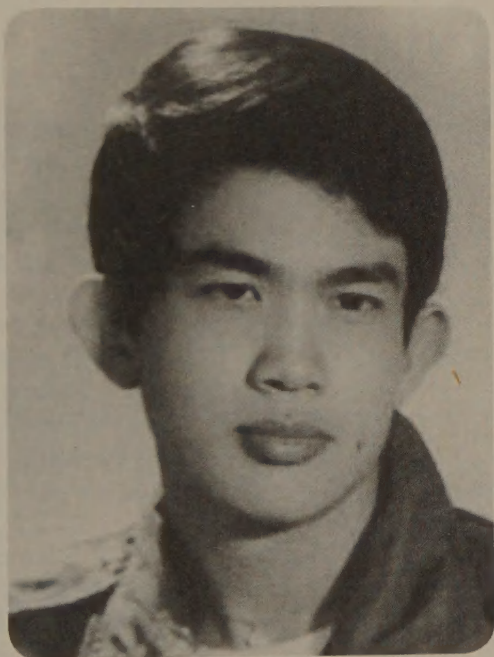
2010

Thơ mơn gió và trăng để thờ
Đã vỡ thành ngàn mảnh kim cương...
Kim Thành

Kim Thành - 1961

Ước gì ta biến thành cơn gió
Thổi cả rừng mơ để được yêu...
Tôn Thất Phú Sĩ

Tôn Thất Phú Sĩ - 1963

thay lời tựa

Anh muốn quỳ dưới chân em
Để cảm ơn
Hai mươi một năm mặn nồng, tâm khổ
Lòng thủy chung như nhất
Những vui buồn mình đã có nhau...

.....
Anh muốn quỳ dưới chân em
Như một người tình
Quỳ dưới chân người yêu
Tha thiết tỏ bày tiếng nói con tim
Để nghe tiếng lòng thổn thức
Và thấy mình trẻ lại tuổi mười tám hai mươi

.....
Em ơi!
Tóc bạc mây bay
Sông có thể cạn
Đá có thể mòn
Nhưng tình anh thương em thì muôn đời vẫn thế
Như từ tiền kiếp
Và cả đến ngàn sau ...

Từ Trái Tim Anh - Trần Phước Hải
Chatsworth, CA 1985

Suy tư về nhân đề một tập thơ

KHUÊ TRAI - VŨ QUỐC THỨC

Nhà thơ Tôn Thất Phú Sĩ có mỹ ý gửi cho tôi một tập thơ ông dự định xuất bản, yêu cầu tôi viết vài lời giới thiệu. Mỹ ý này khiến tôi thành thật cảm kích. Tôi không phải là một thi nhân, mặc dầu đôi khi cũng góp vui đôi ba vần cảm hứng. Tôi cũng không phải là một người chuyên khảo về thơ. Trái lại, tôi chỉ là một chuyên viên học luật, một thành phần dễ bị chê bai là hay lý luận kiểu thầy cò, chẻ sợi tóc làm đôi, bối lông tìm vết. Tệ hơn nữa, tôi còn là một kinh tế gia, quen xử dụng những bản thống kê phi nhân, vô cảm. Bình luận thơ của một thi sĩ chính danh, đối với tôi, quả là một việc liều lĩnh. Tôi ngần ngại, chưa biết viết gì để khỏi phụ lòng bạn quý thì chính lúc đó, nhà thơ Tôn Thất Phú Sĩ lại tặng tôi Tập Thơ BẾN ĐỢI ông đã xuất bản chung với bà chị là nữ sĩ Kim Thành, năm 2007. Ông cho tôi hay rằng tập thơ sắp ra sẽ mang tên BẾN ĐỢI 2, dĩ nhiên với sự đồng ý của nữ sĩ Kim Thành. Điều này chứng tỏ là nhân đề BẾN ĐỢI có một ý nghĩa rất quan trọng đối với hai nhà thơ. Ý nghĩa gì? Tôi vội vã gửi một điện thư cho bạn Phú Sĩ, thỉnh cầu ông giải tỏa những thắc mắc của tôi. Hơn một ngày sau - có lẽ vì cần hội ý với nữ sĩ Kim Thành ở Hoa Kỳ - nhà thơ Phú Sĩ đã cho tôi biết là trong BẾN ĐỢI luôn luôn có sự đợi chờ, tình

yêu trong BẾN ĐỢI là tình yêu lý tưởng và chung thủy. Câu trả lời của nhà thơ Phú Sĩ khêu gợi sự hiếu kỳ của tôi về một số điểm: Ai yêu? Yêu ai? Thế nào là tình yêu lý tưởng? Chờ đợi ai? Hay chờ đợi một sự việc gì? Chờ đợi đến bao giờ mới là chung thủy? Bến đợi ở nơi đâu? Có thật hay chỉ là mộng tưởng? Để tìm giải đáp cho những câu hỏi tế nhị này, tôi quyết định đọc từng bài trong hai tập thơ nhận được gồm 38 bài thơ của Kim Thành (trong Thi Tập Bến Đợi đã xuất bản) và 76 bài thơ của Phú Sĩ (thơ đã và chưa xuất bản). Cuộc “điều nghiên” đã đem đến cho tôi một số khám phá thú vị.

Trước hết tôi đã gạt bỏ được một thành kiến sai lầm đối với loại thơ được gọi là thơ tự do. Từ lâu tôi vẫn tưởng rằng các thể thơ đều phải tuân thủ một số quy tắc bất khả xâm phạm về yếu vận, về cước vận, về âm thanh bằng trắc, về số từ trong mỗi câu v.v... Do đó mỗi khi thấy một bài thơ tự do, tôi thường chỉ lướt qua, không thiết tìm hiểu, chứ đừng nói chỉ tôi đọc đi đọc lại rồi ngâm nga khi cảm hứng! Nay đọc hơn trăm bài thơ của Kim Thành và Phú Sĩ tôi mới thấy cái hay của thơ tự do khi tác giả dùng những lời giản dị, trong trẻo, những hình ảnh thông thường để diễn tả chân thành tâm trạng của mình với một âm điệu rất thơ. Đọc thơ của hai vị, tôi có cảm giác như chính tôi đang xúc động, đang mơ màng, đang suy tư. Nói khác, tôi cảm thông tức thì nỗi buồn, nỗi nhớ, niềm mong ước và cả tâm trạng băng khuâng, vô định, thoát khỏi trần tục của hai vị. Phải chăng đó là ưu điểm của thơ tự do khi tác giả không để cho những quy tắc ước lệ hay những điển tích sách vở gò bó mình. Những câu thơ dài 7,8 chữ xen lẫn những câu chỉ có 2,3 chữ khiến tôi nghĩ tới nhịp tim đang hồi hộp của một cựu thủy thủ đa cảm trên đường phiêu lãng cũng như sự thổn thức của người sương phụ khóc chồng...

*Đời nghiêng nghiêng bóng hoàng hôn chợt tới
Như nhắc nhở
Một ngày không xa
Nước mắt em sẽ dài hơn hơi thở
Nỗi khổ sẽ vỡ bờ*

Và trái đắng sẽ rớt thành thơ
Khi dốc mơ trần gian đành khép lại
Chị đi tìm anh cuối nẻo mịt mù...
(Kim Thành, Nhớ Nghe Em)

Như vậy đó
Bờ bên này rất gần bờ bên kia
Mình vẫn xa ngàn dặm
Con sông chảy qua bao miền ước vọng
Hai bờ sông vẫn mãi mãi song song...
(Tôn Thất Phú Sĩ, Một Thoáng Mong Manh)

Trở lại nhan đề Bến Đợi, ta thấy hai nhà thơ Kim Thành và Phú Sĩ đã xuất bản những bài thơ *riêng* của mình trong một tập thơ *chung* với một nhan đề *chung*. Điều đó chứng tỏ là hai vị dù xa nhau cả một đại dương nhưng gần nhau trong tâm trạng buồn - nhớ.

Đọc thơ của Kim Thành, ta thấy rõ là bà dành tất cả tình yêu cho người chồng mất sớm: yêu ai yêu cả một đời. Không những thế, bà còn ước nguyện gặp lại người bạn đời trong kiếp sau:

Vậy là anh ơi đời ta đôi ngả
Hẹn kiếp sau trả nốt nợ trăm năm
(Kim Thành, Bổng Một Hôm)

Bà nhất định “Ta Chừ Vẫn Đợi”, dẫu rằng:

Phút tương phùng anh ơi mong manh quá
Nhìn bốn bề chỉ thấy một hư không
(Kim Thành, Ta Chừ Vẫn Đợi)

Đọc thơ của Phú Sĩ, tôi cố tìm hiểu xem ông có yêu ai thầm thiết như bà Kim Thành yêu chồng không? Tôi chỉ thấy hoặc là một bạn gái hồi còn thơ ấu, yêu mà không biết rằng yêu, hoặc là một thiếu nữ thường gặp vì nhà cô ta ở trên đường đi

tối trường Đại Học Huế, hoặc là một người ông yêu âm thầm không dám nói ra, đến lúc tỏ tình thì lại phải xa cách ngay vì nhiệm vụ quân sự của mình. Thêm nữa là những mối tình không ngày mai, trên đường phiêu lãng của người thủy thủ tài hoa... Như vậy, khi ông bày tỏ nỗi nhớ nhung, tôi có cảm tưởng là cái nhớ của ông không gắn với hình ảnh rõ ràng của một giai nhân nào.

Thí dụ trong bài “Huế Trong Tôi”, ông tâm sự:

Em ở đó nhà em từ thuở nhỏ

.....

Anh ở trọ bên này vườn lặng lẽ

Thường theo em hai buổi học đến trường

Trong bài “Biệt Ly”, ông nói đến một người đẹp khác:

Vừa mới gặp em anh đã thương

Nhưng em hờ hững chẳng tơ vương

.....

Rồi bỗng một ngày em hiểu anh

Tình ta vắng vặc ánh trăng rằm

Là ngày anh xuống con thuyền nhỏ

Nợ tang bỗng theo cuộc chiến chinh...

Gần đây nhất là người đẹp ông gặp lại ở Paris rồi chia tay:

Người ơi người! đến chi rồi đi vội

Cho buồn thương vây kín cả trời Tây

Cho cô đơn ôm chặt tháng năm gầy

Con phố cũ... mai đây còn đâu nữa!

(Tôn Thất Phú Sĩ, Chia Tay Người)

Sự gắn bó đậm nét, như nhất, khi đọc thơ Phú Sĩ, có chăng, chỉ là biển cả:

Bóng chiều lãng đãng hoàng hôn

Thuyền im sóng lặn nhớ vùng biển xưa

(Tôn Thất Phú Sĩ, Phượng Tím)

Tàu đi xa nhẩn tâm không quay lại
Nhớ biển nhớ thuyền nước mắt rừng rừng
(Tôn Thất Phú Sĩ, Chuyến Tàu Cuối)

Qua nhiều biến động, khi bước vào mùa thu của cuộc đời,
nhà thơ Tôn Thất Phú Sĩ cảm thấy quạnh hiu, để rồi mộng
mơ và ngóng đợi...

Hồn ta hướng lạc phương mờ
Đêm đêm nghe nặng mộng hờ gối tay
(Tôn Thất Phú Sĩ, Trong Đôi Mắt Em)

Ước gì ta biến thành cơn gió
Thổi cả rừng mơ để được yêu
(Tôn Thất Phú Sĩ, Trở Mùa)

Ngóng đợi gì? Phải chăng là sự tao ngộ với một giai nhân
hư ảo, như trong tập truyện Liêu Trai của Bồ Tùng Linh?

Chiếc bóng đó là trăng hay là gió
Là muôn sao lộng lẫy giữa trời cao
Là tình yêu ôm ấp tự thuở nào
Đến bây giờ vẫn vấn vương trong nắng

Và hôm nay...
Và hôm nay bỗng dừng ta gập lại
(Tôn Thất Phú Sĩ, Chiếc Bóng)

Ta ao ước đưa em vào phiêu lãng
Buồm giương cao gọi gió giục thuyền xa
Thổi mát dịu tình xanh màu nước biển
Cùng dìu nhau đến bờ bến an bình

.....
Giấc mơ qua... trôi dài theo sóng biếc
Người không về ta tỉnh mộng Liêu Trai
(Tôn Thất Phú Sĩ, Tỉnh Mộng)

Tĩnh mộng. Nhà thơ nhận thấy mình đã nhớ và đợi... băng quơ! Cái tâm trạng nhớ nhưng băng quơ này đã được diễn tả rất tài tình trong hai câu thơ:

*Trong tôi như có gì đang mất
Một thoáng mơ hồ không biết tên
(Tôn Thất Phú Sĩ, Giọt Mưa Ngà)*

Tĩnh mộng. Một lần, bên bờ sông Seine, giữa mênh mông của đất trời và sóng nước, ông chợt nhận ra:

*Anh chợt nhận ra
Em chỉ là cánh gió
Thổi vào hồn anh một thoáng mong manh!
(Tôn Thất Phú Sĩ, Một Thoáng Mong Manh)*

Đến đây tôi đã tìm được giải đáp cho mấy điểm khiến tôi thắc mắc. Đặc biệt cuộc tìm hiểu này đã mang lại cho tôi một cơ hội thú vị để thưởng thức cái hay, cái đẹp của thơ tự do, một loại thơ từ lâu tôi không để ý vì thành kiến.

Paris tháng 4 năm 2010
Khuê Trai - Vũ Quốc Thúc

Độc thơ Bến Đợi:

- * Ngô Đức Diễm
- * Văn Đàn Đồng Tâm
- * Hàn Giang
- * Viên Linh
- * Trần Bình Nam
- * Phong Vũ
- * Hà Thúc Như Hỷ
- * Hội HQ/VNCH
- * Hoàng Hương Thủy
- * Bùi Bích Hà
- * Doãn Quốc Sỹ

Ngóng chờ

** Bến Đợi đã chuyển đến người thưởng ngoạn một thông điệp thật ý nghĩa: “ Người ta chỉ còn mãi những gì đã mất ” (On n’a que ce qu’on a perdu).*
Ngô Đức Diễm

** Xin cảm ơn KIM THÀNH và TÔN THẤT PHÚ SĨ và xin giới thiệu Bến Đợi cùng tất cả độc giả xa gần. Thi tập dày 207 trang, hình thức trình bày trang nhã, nội dung xúc tích, điêu luyện và trong sáng.*

Văn Đàn Đồng Tâm

** Bến Đợi nồng nàn trong từng hơi thở...những ngôn ngữ thơ có thanh điệu tha thiết, những hình ảnh đẹp lộng lẫy, những ý tứ xuyên thấu vào tâm cảm của người đọc...*

Hàn Giang

** Bến Đợi là một thi phẩm được thực hiện công phu, trang nhã, đã thể hiện tinh thần và cách thể trang trọng của hai tác giả Kim Thành và Tôn Thất Phú Sĩ đối với thơ.*

Viên Linh (Nguyệt San Văn Học Khởi Hành)

** Tôi rất đồng ý với nhận xét của TS Lê Miên Khương :*

“ Tập thơ Bến Đợi ra đời như một luồng gió mát trong không khí nóng nực mùa hè.”

Tập thơ này sẽ là một tác phẩm nghệ thuật mà những nhà phê bình văn học nghệ thuật Việt Nam Hải Ngoại (và có thể cả trong nước) sẽ không thể bỏ qua.

Trần Bình Nam

* Thơ Kim Thành làm người đọc xúc động từ những câu đầu tiên, rồi bồi ngùi, băng khuâng nơi những chữ cuối cùng...

Tôi đã đọc nhiều thơ của Tôn Thất Phú Sĩ. Biển đem anh vào đời, biển nuôi nấng anh và biển cũng đã đưa anh đi xa với những lần từ biệt...

Phong Vũ

* Những bài thơ hay nhất của nhân loại là những bài thơ buồn nhất. Bến Đợi đã cho ta ý thức được nét đẹp tinh khôi của tác phẩm.

Hà Thúc Như Hỷ

* Một tuyển tập thơ, nhạc, chan chứa những chân tình gợi nhớ...

Sách được trình bày thật trang nhã và mỹ thuật. Chúng tôi không biết diễn tả cảm xúc của mình ra sao khi nhận được tuyển tập thơ Bến Đợi của hai thi nhân Kim Thành và Tôn Thất Phú Sĩ ngoài hai chữ TUYỆT VỜI.

Hội HQ/VNCH

* Xin cảm ơn những dòng thơ của Kim Thành đã giúp tôi thấy được "thơ là tiếng lòng của thi sĩ". Và xin cảm ơn chị đã cho tôi có cơ hội nói lên được tấm lòng yêu quý chị - người đàn bà hiếm hoi giữa cõi đời này.

Đọc thơ Tôn Thất Phú Sĩ, cái đọng lại trong tôi là TÌNH YÊU rất đẹp của anh. Tình yêu đó trải dài và mở rộng ra muôn lối...

Hoàng Hương Thủy

** Đọc thơ Kim Thành là chia sẻ với chị những tiếng nói riêng thầm, những buồn vui mong manh của kiếp người, những hoài niệm dường như phảng phất trong từng thân phận: về tình yêu, về hạnh phúc, về chia ly, về ước mơ và hy vọng.*

Bùi Bích Hà

** Thơ của Tôn Thất Phú Sĩ mang nét dịu dàng, lời thơ trung thực, mượt mà. Nếu phải đi tìm sự tương đồng về giá trị Đông Tây, Thơ TTPS dồi dào không kém. Và nếu phải đọc những vần thơ tiền chiến và thơ của TTPS thì thơ của anh có những nồng nàn chẳng kém người đi trước.*

Doãn Quốc Sỹ

vần thơ em viết

*Năm năm anh đã qua cầu
Năm năm em viết thơ sầu khóc anh
Ngày xưa mái tóc em xanh
Bây giờ tóc đã hai màu tuyết sương*

*Em thường đếm nhớ đếm thương
Rồi đem nhốt hết vào vườn tương tư
Có phải em thật là hư ?!
Cứ thương cứ nhớ bên bờ vô vi*

*Đắm chìm theo bóng chim di
Chim bay khuất núi còn gì để mong
Một con suối, một dòng sông
Một vùng biển rộng lao đao phận người*

*Hồng hoang lịm chết tiếng cười
Bên đồi gió hú mùa Thu lại về
Năm năm một mảnh trăng thề
Năm năm em đã làm thơ khóc tình*

*Giọt trần em uống lặng thinh
Vần thơ em viết câu kinh đá buồn
Năm năm nước chảy về nguồn
Năm năm em ngóng bên bờ trường giang...*

Kim Thành

(Ngày giỗ Anh lần thứ năm)

trăm năm vẫn thế

*Một ngày đi qua, một ngày vội đến
Trăm năm vẫn thế nhật nguyệt xoay vần
Xin đừng hỏi tôi dưới cơn lốc xoáy
Tháng ngày còn lại tôi sẽ là ai*

*Xin đừng hỏi tôi đường nào vạn lý
Tháng ngày còn lại tôi vẫn là tôi
Huyền mộng tan rồi chừ con sóng vỗ
Trái tim đại khờ đã lỡ quy y*

*Một bước quay đi, một lần ái ngại
Sầu tư rơi rụng đổ xuống hai vai
Bởi tại đất trời muôn đời cách biệt
Mưa nắng trong tôi cứ mãi nhạt nhòa*

*Giận quá đi thôi, tìm đường định mệnh
Ngửa lòng bàn tay vẫn dấu yêu xưa
Chợt tiếng chim kêu bên đồi vọng ngăi
Người lại không quên đem nỗi nhớ về*

*Người lại không quên đem nỗi nhớ về
Cho tôi thần thờ đi giữa hôn mê
Một nửa nơi đây, nửa chờ đâu đó
Trời đang trở gió lạnh lắm anh ơi !*

Kim Thành

trở trời

Mấy hôm nay gió trở trời
Cho thơ tôi cũng chơi vui giữa đời
Bởi người nói trước quên sau
Những ngày xưa ấy qua mau mất rồi

Nhìn lên trời, thấy mây trôi
Hồn tôi lãng đãng theo mây chập chờn
Tôi hờn mây cứ đó đây
Để cho thương nhớ về xây thành sầu

Muốn gọi nắng hỏi vài câu
Ngại nắng sợ gió cúi đầu làm ngơ
Thôi thì viết nốt bài thơ
Xé ra từng mảnh thả vào hư không

*Bao giờ thương nhớ đơm bông
Tôi đem trông giữa mênh mông hoàng hà
Rồi tôi hát khúc tình xa
Mời trăng viễn xứ so cung nguyệt cầm*

*Chao ôi một mảnh tơ tằm
Bay vào cõi mộng trăm năm hóa rỗng
Trời bên ngoài đổ cơn đông
Trong tôi mưa gió đã thành thiên thu...*

Kim Thành

quạnh hiu

*Em nói chiều nay em nhớ chị
Mưa buồn chần lối bước em đi
Bên nì chị thấy trời hiu quạnh
Giữa nắng vàng tươi rộn tiếng cười*

*Chị đứng nhìn đời con thác đổ
Thương mình thương cả nỗi chia xa
Chắt chiu một mảnh hồn đơn lạnh
Ngong ngóng ai về nơi cuối sông*

*Mộng thực đêm ngày nghe trở trăn
Bánh xe lăn mãi thôi cũng đành
Mộng len trong tóc, lừa trong gió
Mộng ngấm vào tim tiếng gọi thầm*

*Chị biết em thường hay vẫn vơ
Hay ngồi thương tiếc chuỗi ngày thơ
Và hay nhớ chị lòng quay quắt
Những lúc đi về lạc bến mơ*

*Chị biết chị chừ hay ngần ngại
Nhìn trăng cứ ngỡ dáng ai chờ
Khúc tiêu dao vọng xanh xao quá
Làm nát thanh âm, lỡ nhịp rồi !*

*Ngày mai chị sẽ lên đồi
Hái bông hoa dại tô môi cho hồng
Rồi chị lạy hỏi trời xanh
Cớ sao Anh mãi đi không khứ hồi ?!*

Kim Thành

Thơ : Kim Thành
Nhạc : Mộc Thiêng

Nhạc : Móc Thiêng

8

Slow

Don

B6

Dms

F

Thương và chỉ biết là thương Làm sao do được con

Died

A7

Gen

F

đường ta đi Ngày tuổi dài xuân thì

Dm

F

De

GITE

Bảy giờ mộng mị đôi bờ rêu phong Kiếp người dầu có long đong

F

Dm

F

Vẫn còn đây chút tấm lòng thủy chung Nói làm chi chuyện tương phùng Cho thêm đau

A2

Don

F

Date _____

nhức

một cung nhạc sầu

Lầu trắng tiếng hạc về đâu

Vời trông chỉ thấy một màu hư không / Nước còn xuôi mãi dòng sông / Tình còn ray

rút / ngóng trông từng giờ / Nhiều khi / cái nhớ / vu vơ

Là cơn mưa / đổ / bên bờ quạnh hiu / Là gió mát / vọng tiếng tiêu / Là tôi đứng

giữa / hai chiều yêu thương / Tóc mai / sợi tóc / vấn vương

Ai người chờ đợi bên đường hoài mơ / Ai cho tôi / dệt vần thơ / Ươm tình chín

mộng / mà chờ / kiếp sau / Thương / và chỉ biết là thương

Đây con chim nhỏ mau mau hát cùng / Hát rằng / trên ngọn sầu đông

Có người vẫn nhớ / vẫn trông / một người

trăng ngủ quên

*Đã mấy hôm rồi trăng ngủ quên
Tình bay theo lá cũng lênh đênh
Tiếng con đê khóc ôi mặt đặng
Đêm vắng chìm theo nỗi héo hon !*

*Ngọn gió đầu đông se sắt lạnh
Chiêm bao ảo ảnh chạy vòng quanh
Nước cuốn ngược xuôi tìm biển nhớ
Tình tôi dỗi mắt gọi bến mơ*

*Người ở nơi đâu? nay ở đâu ?
Thức dậy đi thôi kẻo em sầu
Trong cô tịch lạnh không âm sắc
Ta cùng dạo bước rước nàng thơ*

*Anh kể em nghe đời phiêu lãng
Cùng mây và gió mãi lang thang
Em kể anh nghe qua năm tháng
Tình em mãi mãi một cung đàn*

*Cung đàn đứt, thanh âm vẫn vọng
Quá khứ trôi, kỷ niệm vẫn tròn
Là Hạnh Phúc trong em ngà ngọc
Giữa trần gian hệt hăng tin yêu*

*Thuở xưa ấy tình xanh tượng đá
Em lựa là quán quít bên anh
Thôi hẹn ngày mai thuyền đến bến
Ta ngồi đếm lại ánh sao đêm...*

Kim Thành

mẹ ơi biển gọi

*Con ốc nhỏ chôn mình trong cát trắng
Mà lòng như chứa cả một đại dương
Nghe vi vu từ ngàn xưa vất vưởng
Rồi thì thắm từ hồn ốc mênh mông*

*Mẹ sinh con bên bờ cong chữ S
Bài hát ru theo chiếc võng đưa đưa
Lời mẹ êm thiết tha tình biển gọi
Vỗ tròng trành theo nhịp tàu đong đưa*

*Nghe biển gọi, con mơ làm thủy thủ
Ngày xuống tàu hồn bỗng thấy lao xao
Ôm mẹ yêu, vòng tay đầy mộng ảo
Tiễn con đi quanh mẹ gió rì rào*

*Chiều xuống thấp mây rơi trên đỉnh núi
Cánh chim bay lãng đãng bóng hoàng hôn
Con dã tràng xe từng viên cát nhỏ
Giương cái cào che khuất nửa vầng trăng*

*Ánh trăng vàng rơi tràn trên biển vắng
Ngọt như dòng sữa mẹ đã nuôi con
Mẹ ơi mẹ giữa trùng dương dậy sóng
Lòng mẹ bao la hơn biển Thái Bình dạt dào **

Tôn Thất Phú Sĩ

**Lời bài hát Lòng Mẹ của Y-Vân*

chập chờn nỗi nhớ

*Thương yêu đến ngập tràn trong nắng ấm
Rồi tan dần vào ánh mắt xa xăm
Giọng nói đó tiếng thủy tinh rạn vỡ
Chiều buông lời cánh cửa khép hững hờ*

*Lưu lạc giữa trời, nổi trôi theo gió
Gió thổi rung cành se sắt hồn đau
Đời lữ thứ, thuyền mong tìm bến đậu
Chưa gặp nhau đã lo sợ phân ly !*

*Hơi thở thật gần tuy xa ngàn dặm
Ta ở đây người ở đó mịt mờ
Khuôn mặt hoang đường chập chờn nỗi nhớ
Đang hiện về thấp thoáng áo mây bay*

*Lòng dạn lòng đừng bao giờ vội vã
Mong một lần tay nắm lấy bàn tay
Bàn tay Mẹ sinh, có đường định mệnh
Nghịch ngã ngã chia cách trở đôi bờ*

*Xin chấp nhận đời ta là hoang đảo
Trong mắt người biển lặng sóng bình yên
Con đã tròng ngày đêm hoài se cát
Người thương ơi xin giữ tấm chân thành*

Tôn Thất Phú Sĩ

đường xưa

*Con đường xưa lá thu bay
Chiều nay đi lại, chiều nay vắng người
Còn đâu vang tiếng chị cười
Khi tôi giả bộ trượt chân bước nhào
Còn đâu giọng nói ngọt ngào
Chị tôi khẽ đọc câu ca dao buồn
Con đường xưa mịt mù sương
Để tôi đi dưới trời thương một mình
Đếm từng viên sỏi lạnh thỉnh
Trong cô đơn lạnh từng cơn mưa ngà
Con đường chị đã đi qua
Chiều nay đi lại chiều nay vắng người*

*Chơ vơ lòng nhớ khôn nguôi
Con đường hun hút... cuối đường quanh hiu*

Tôn Thất Phú Sĩ

22/01/2008

trong đôi mắt em

*Mắt em một cõi buồn thiu
Ta nghe nguyệt lặn bên triền núi cao
Trời xa xám ngắt một màu
Hương cây cỏ dại chôn sâu niềm riêng*

*Mắt em một cõi ưu phiền
Ta gom góp gió thổi miền trầm luân
Mai về giữ áo gian truân
Lòng chùng ngọn sóng dậm ngàn biển khơi*

*Thôi đành xin một nụ cười
Làm viên thuốc ngủ quên đời lãng du
Ta đi vào chốn sa mù
Có em trong giọt mưa thu buồn buồn*

*Tình yêu ngọn đuốc vô thường
Con thuyền rời bến giữa trời mênh mông
Vọng về bên ấy ngóng trông
Em còn đứng đó để mong để chờ*

*Hồn ta hướng lạc phương mờ
Đêm đêm nghe nặng mộng hờ gối tay*

Tôn Thất Phú Sĩ

nếu...

*Buổi sáng mai thức dậy
Lóng lánh ánh mặt trời
Đời dễ thương chi lạ
Đôi mắt ta sáng ngời*

*Rồi tình cờ đâu đó
Chợt thấy con bướm vàng
Quyển luyến cành hoa dại
Một ngày thật bình an*

*Nếu tình duyên ngang trái
Tan vỡ trong thương đau
Ngày sau là kỷ niệm
Suốt đời sẽ nhớ nhau*

*Nếu đời là bể khổ
Có khổ mới nên người
Ai không một lần khổ
Đời đâu có gì vui*

*Một mai kia ta chết
Xem như giấc ngủ dài
Ta về với cát bụi
Sẽ không còn của ai*

*Những gì ta đang có
Là hạnh phúc hôm nay
Xin nâng niu gìn giữ
Đừng đứng nơi núi này
Trông về bên núi nọ... Người ơi !*

Tôn Thất Phú Sĩ

Kim Thành và Trần Phước Hải (1979)

mùa xuân đó phút tình cờ

*Mùa xuân đó phút tình cờ
Em áo hồng tóc bím
Anh mắt đại thơ ngây
Cả hai đứa mới mười bốn tuổi
Chữ yêu còn lạ hoặc ở trong tim
Anh dạy cho em bài học cúc tìm
Để bắt đầu một cuộc hành trình vô cùng thú vị
Dắt ta đi vào tri kỷ trăm năm*

*Mười bốn, mười lăm
Rồi qua mười bảy
Cải tuổi học trò
Hầy còn nghèo lắm
Ta giữ cho nhau từng viên kẹo nhỏ
Ta dành cho nhau từng phút rong chơi
Đỉnh Ngũ Hành
Đồi Vọng Cảnh
Những chuyến đi về mòn cả sân ga*

Có phải ta đã yêu nhau ?
Nhất định là không
Là bạn thường tình ?
Lại càng không phải
Cái thương
Cái nhớ
Tha thiết làm sao
Thênh thang vào đời chẳng biết gọi tên

Mùa Xuân đó phút tình cờ
Lẫn quần cuối cùng ta đã yêu nhau
Hạnh phúc lúa đôi
Đá vàng
Gắn bó
Sóng nước Nha Trang ru đàn con nhỏ
Paris những chiều góc phố lang thang
Anh đổ em làm sao biết được
Sông Seine mấy nhánh
Liệu Tháp Eiffel đứng đó có khuấy nẻo đường về
Tha hương buồn trăm ngã
Ta vội vã bước mau
Cho kịp chuyến tàu...
Chuyến tàu ngắn
Rồi chuyến tàu dài
Đưa ta đến đây ôm miền nắng ấm
Cali bốn mùa không vắng tiếng chim ca
Ngõ trước nhà ta
Mình trông cây đoàn tụ
Thay nhánh mai vàng nở tận quê cha

Bây giờ anh đã đi xa
Xa thật là xa
Nơi chốn ấy anh có còn nhớ lại
Đóa mai vàng sáu cánh anh hái tặng em
Tiếng pháo đi mừng mừng mình tao ngộ
Vào một sáng mùa Xuân
Một sáng mùa Xuân có phút tình cờ
Nhiệm màu
Ơn sủng...

Anh biết không anh
Trái tim em
Vẫn hồng, vẫn đập
Nhớ anh vô cùng em viết bài thơ
Và em đang mơ
Một khoảng trời xanh bên bờ sông lặng
Có anh đứng chờ
Vẫn với mắt cười như thuở mới đôi mươi...

Kim Thành

thuở ấy học trò

*Ta cũng có một thời xưa áo trắng
Nhưng xa rồi, đã xa lắm người ơi
Cũng nón nghiêng nghiêng che mái tóc thề
Ôm ấp phút thân tiên nghe nắng vỡ*

*Ta cũng có những nụ cười rạng rỡ
Bên hiên trường sau mỗi tiếng trống vang
Cũng hay lang thang nương hàng phượng vĩ
Nhặt hoa rơi làm dáng tuổi học trò*

*Cái thuở đó hồn nhiên lòng mở ngõ
Có biết gì những nghịệt ngã mai sau
Đời nở rộ trên từng trang sách quý
Mộng hoa niên tô thắm má môi hồng*

*Nhớ một lần trên đường về gió lộng
Bỗng tiếng ai tha thiết gọi tên mình
Không phải Anh, giọng nghe chừng là lạ
Chút ngỡ ngàng ta vội vã bước nhanh*

*Âm thanh ấy bây giờ qua năm tháng
Lạc đi đâu trong cõi mịt mù sương
Có còn vương trong tơ chùng nắng hạ
Hay đã tan vào dĩ vãng phôi pha !*

*Đôi guốc mộc, bài ca dao đẹp quá
Vẫn gõ đều trên phiến đá thời gian
Trái tim ta chưa già như ta tưởng
Chợt mơ về một thoáng dạ hoàng lan...*

Kim Thành

em một thời đồng khánh

*Em, một thời Đồng Khánh
Có dáng đẹp như tranh
Sáng chiều qua trước ngõ
Làm cây cỏ vương vương*

*Sợi thương em để lại
Tôi đem nhốt vào hồn
Vẽ thêm màu lá biếc
Cho tình càng thêm xanh*

*Tim hồng tôi mở cửa
Mời em bước vào thăm
Gót son tôi trải thảm
Mềm giấc mộng trăm năm*

*Xin em hãy là thơ
Cho tôi ôm một đời
Xin hãy là mặt trời
Suối ấm mái yêu thương*

*Giấc mơ ngày xưa ấy
Bạc tóc vẫn chưa phai
Một góc trái tim tôi
Một thời em Đồng Khánh*

*Em Đồng Khánh của tôi
Ở phương trời nào đó
Mắt có còn vời vợi
Tóc có còn buông lơi?*

*Mong em mãi là thơ
Của một thời Đồng Khánh
Mong em giữ hộ tôi
Một trái đắng đợi chờ*

*Trời mưa, mưa mãi ơ hờ
Bên bờ vọng tưởng tôi mơ phượng hồng...*

Kim Thành

hôm nay tôi vui

*Hôm nay tôi vui
Đất trời cũng rạng rỡ
Nhìn nắng cuối hè cứ ngỡ dáng xuân sang
Rồi tuổi hai mươi bay về lãng đãng
Vẽ ba ngã đường một điểm tụ kết tình
Con tim lung linh một dấu yêu khó tả*

*Ngày mai
Phải rồi ngày mai
Cuộc hành trình dài cài hoa sắc thắm
Sẽ mang tôi đến đó
Để thấy ai cười trên hoang lạnh bơ vơ
Để cùng nhau mơ
Một ngõ hạnh
Có nắng hanh vàng sau những cơn mưa
Và những đợi chờ đông đưa nỗi nhớ*

*Tôi sẽ đến
Với hành lý thật đơn sơ :
Một nụ cười tươi
Vòng tay rộng mở
Dăm ba câu thơ mới vừa viết dở
Một trái tim nồng trong vắt thủy tinh*

*Tôi sẽ đến
Rất chân tình
Vụng dại
Hát lại một lần bài ca một thuở
Đi lại một lần đại lộ năm xưa
Bằng những tin yêu
Dài hơn thế kỷ
Và tôi sẽ cố quên... quên hết
Những nỗi muộn phiền một cõi riêng tôi...*

Kim Thành

thần tiên

*Có hai người đi tay trong tay
Quên cả trên đầu mưa bay bay
Funtana một ngày tháng sáu
Đẹp giấc mơ xa mộng trải dài*

*Có hai người đi trong mênh mông
Nhờn nhớ quên cả cái hư không
Đất trời cao thấp đâu cần biết
Chỉ biết mình đang thương rất thương*

*Có hai người ôm sọt tơ vương
Ngẩn ngơ, ngơ ngẩn, giữa dương trần
Mây qua đỉnh núi, mây giăng mắc
Bóng hạc chìm theo tiếng chuông ngân*

*Có hai người bỏ rơi lặn dạn
Nghe ngọt ngào tiếng gọi trùng khơi
Trên sỏi đá bước chân nhẹ hẫng
Hồn miên man một cõi an lành*

*Con suối mát nghiêng mình muốn hỏi
Thần tiên nào dẫn lối đưa duyên
Bụi lan đại nằm im tĩnh lặng
Chợt mỉm cười thỏn thức lâng lâng*

*Trăm năm biết được mấy lần
Mai đây bóng xế có còn gặp nhau ?!*

Kim Thành
Funtana 06 / 2009

Venice, Italy

chia tay người

*Chia tay Người buồn tôi lên đây mất
Không buồn nào hơn buồn của hôm nay
Lòng quay quắt bởi chẳng sao níu được
Bước chân Người sau cửa kiếng ngăn đôi*

*Người đi vội sợ con tim se thắt
Tôi chân chờ tìm kiếm dáng bơ vơ
Giữa biển đời bỗng nhiên nghe nghệt thở
Sa mạc đâu đây liệm chết tiếng cười*

*Nắng phi trường gửi mây theo cánh sắt
Gió chướng theo tôi đem nhớ nhung về
Paris chừ như chợt tỉnh cơn mê
Chưa kịp giữ Người đã bay đi mất*

*Thoáng hương xưa tôi âm thầm vội cất
Nghe cồn cào dư vị những ngày qua
Nghe xôn xao một cung trầm vọng ải
Để nhốt Người còn lại dấu trong mơ*

*Thơ tôi viết đường về sao lạnh ngắt
Tàu vẫn đi nhanh lẫn bánh vô tâm
Âm hưởng vẫn chập chờn qua ảo giác
Nhớ quá đi thôi tôi gọi tên Người*

*Người ơi Người! đến chi rồi đi vội
Cho buồn thương vây kín cả trời Tây
Cho cô đơn ôm chặt tháng năm gầy
Con phố cũ ... mai đây còn đâu nữa!*

Tôi, cỏ cây vàng úa... đợi trời mưa!

Tôn Thất Phú Sĩ

Tháng 05/2007

phượng tím

*Trời trong không một cụm mây
Thơ tôi đi giữa vòng tay ân tình
Paris nắng rực bình minh
Em về lặng lẽ một mình trong sương*

*Tôi ngồi quán nước bên đường
Ly cam tươi vắt để thương người tình
Bỗng dưng gió lạnh se mình
Sông SEINE đầm thấm một hình bóng qua*

*Lên nguồn tôi đã gặp mưa
Thương nhau thâm gọi xa đưa vào hồn
Nồng nàn hương tóc mẹ non
Trên cây phượng tím chập chờn chiêm bao*

*Hỏi em còn mộng những gì
Tình tôi đi giữa non xanh bạt ngàn
Bóng chiều lãng đãng hoàng hôn
Thuyền im bến lặng nhớ vùng biển xưa*

Tôn Thất Phú Sĩ

thơ và nhạc

Thân tặng Lê Mạnh Trùy

*Tôi nắn nót vần thơ tình lãng mạn
Để anh gieo thành điệu nhạc u trầm
Còn gì vui hơn hạnh phúc hôm nay
Thơ và nhạc thăng hoa tình viễn xứ*

*Paris... nở chùm hoa rực rỡ
Gởi về anh rộn rã trời Đông Kinh
Gởi về anh...
Mái trường xưa Phan Châu Trinh yêu dấu
Nước sông Hàn tắm mát tuổi thơ ngây
Gởi về anh...
Đà Nẵng... giờ đây bao nhung nhớ
Ở trong tôi tiếng ve sầu mùa hạ
Sách vở nhạt nhoà theo những ước mơ
Và trong anh những cảnh phượng đỏ
Như máu trong tim tuổi trẻ thiết tha*

*Thơ tôi bay vào khung trời vời vợi
Nhạc lòng anh xa vút tận ngàn mây
Về cõi nào... một tình cầu tuyệt diệu
Nhạc và thơ hội tụ đôi bờ*

*Bài thơ nào bây giờ ai đang hát
Dòng nhạc nào đưa vần thơ lên cao
Nỗi nhớ xa ơi! hồn ta đang chơi với...*

Tôn Thất Phú Sĩ

mùa thu hé cửa

*Con sóc nhỏ đùa trên hoa cỏ dại
Tim chưa buồn mà đã hóa ngẩn ngơ
Bởi chút nắng thu còn đang bỏ ngõ
Chiều bên kia dãy núi nhớ nhung hờ*

*Tôi đến đây để tìm mùa thu tới
Như một lần lỡ hò hẹn băng quơ
Giờ tay với một cành cây trụi lá
Lòng ngỡ ngàng thương tiếc tuổi chia xa*

*Và cứ thế tình yêu thêm tha thiết
Sương đầu mùa dỗi ngọt bước chân êm
Tâm hồn ơi! bỗng nhiên rung động mạnh
Mùa thu về ướt đẫm ánh trăng tan*

*Vẫn biết đấy, yêu nhiều là lãng mạn
Tình bỗng dừng lại chợt thấy hoang mang
Nhớ nhưng ai chẳng biết nhớ nhưng ai
Mùa thu đến... mùa thu đang hé cửa*

Tôn Thất Phú Sĩ

trái tim bên bờ thái bình dương

*Trái tim hồng nhỏ nhỏ
Bên bờ Thái Bình Dương
Quê hương xa vời vợi
Tình xưa tím mù sương*

*Cho nhau nhiều hay ít
Tôi nhận hết vào đời
Thương yêu là trái đắng
Hồn này nghe đầy vơi*

*Ai có về bên ấy
Xin nhắn giúp đôi lời
Tình tôi giờ hấp hối
Lòng này nghe phai phôi*

*Như chim trời gãy cánh
Như cụm bèo ngừng trôi
Ngọn đèn dầu le lói
Nú ánh sáng mong manh*

*Vừa tỉnh giấc chiêm bao
Chợt thấy mình khờ khạo
Nhìn biển xa biên biếc
Một thoáng buồn chao nghiêng...*

Tôn Thất Phú Sĩ

về với huế

(Để nhớ lần về thăm Huế 2003)

*Về với Huế thấy mình như bé lại
Tuổi học trò lộng lẫy nhảy trong tim
Dòng sông Hương nước vẫn chảy im lìm
Nhưng đã chết màu xanh mơ thuở trước*

*Ngôi trường cũ bước chân bao kỷ niệm
Vội tím buồn in dấu tuổi mười lăm
Đã mấy mươi năm, chừng lâu quá nhỉ
Thời gian trôi cho đành đoạn phôi pha*

*Về với Huế tìm anh nơi phố trọ
Con phố buồn quanh quẽ thiếu người thương
Chợt bắt gặp một thanh âm rất lạ
Hỏi phượng già, phượng ngơ gác nhìn quanh*

Về với Huế đây rồi chùa Linh Mục
Cửa Hoàng Thành rộng mở đón người xưa
Vĩ Dạ trắng đưa, Thiên An lộng gió
Chiều mưa bay u uẩn áo cung phi

Về với Huế để đi mà nhớ mãi
Những tàn phai héo úa mộng tan tành
Một mai kia xa bờ qua bến lạ
Biết Huế còn thương nhớ cuộc tình ta ?!

Kim Thành

đá vàng

*Giao Thừa trời đổ cơn mưa
Anh về ướt sũng đường xưa bạt ngàn
Mời anh so lại cung đàn
Cho em dạo khúc đá vàng trăm năm...*

Kim Thành
Giao Thừa Kỷ Sửu-2009

ngàn năm mây vẫn bay

*Sáng nay nghe chim hót
Ngõ tiếng ai vọng về
Như một lời nhắn nhủ
Nhớ thương nhau ngàn năm*

*Ngàn năm mây vẫn bay
Ngàn năm ta vẫn đợi
Hai bờ đời ngăn cách
Mộng có xuôi theo dòng ?!*

*Trời vào Xuân lành lạnh
Nắng dịu dịu bên sông
Ngước nhìn về phương ấy
Ô hay thấy gì đâu !*

*Chỉ mỗi một lần đi
Là xa nhau biên biệt
Chỉ mỗi một lần chào
Là hư ảo tâm tay*

*Hỡi ai người yêu dấu
Có về mộng đêm qua
Nhặt giùm tôi chiếc lá
Trôi giạt tận miền xa*

*Miền xa chừ sương khói
Hồn lạc phách âm ba
Ngàn năm ta vẫn đợi
Ngàn năm mây vẫn bay...*

Kim Thành

phượng tím buồn tênh

*Nhìn phượng tím nghe lòng buồn rưng rức
Thương những chiều nắng tắt gió hiu hiu
Anh một bước, em cùng theo một bước
Ta đi nhau qua con dốc cuối đường*

*Cây phượng tím em trồng theo nỗi nhớ
Đã nở hoa mát rượi sáng hôm qua
Giữa trời xanh phượng một màu tuyệt đẹp
Sóng nhạc vàng rung nhẹ cánh mong manh*

*Anh thường bảo tình anh là mộng ước
Của một đời được mãi mãi yêu em
Con nước chường ngăn chỉ hai lối rẽ
Để bây giờ cho trăm nhớ ngàn thương*

*Tình phượng tím buồn theo cung nguyệt lạnh
Tiếng thở dài lịm chết bóng hoàng hôn
Trăng quạnh quẽ đưa hồn trôi trên lá
Em, một trời yêu dấu vội lên ngôi*

*Đã mấy mùa thu anh đi biên biệt
Đã mấy hạ buồn tím giấc mơ hoa
Làm sao xóa được tên anh trên đá
Mưa nắng nhạt nhòa anh quá bơ vơ*

*Ôi ! phượng tím cả trời thương cách trở
Dòng sông đời mấy nhánh cũng chia xa
Người đã đi, đi mãi chẳng quay về
Hong trần vẫn một màu tang giá băng...*

Kim Thành

Kim Thành - Tôn Thất Phú Sĩ ngày Ra Mắt Thi Phẩm Bến Đợi 2007

anh có về thăm em chiều nay

*Anh có về thăm em chiều nay ?
Mưa rất buồn mưa cứ bay bay
Giữa ban ngày trời như sẩm tối
Một mối sầu chực sẵn đâu đây*

*Mưa rất buồn mưa rơi nghiêng nghiêng
Như dòng nước mắt khóc niềm riêng
Khóc tình biệt tượng tư Mã
Khóc tủi thân ai dạ chẳng đành*

*Anh hãy về thăm em chiều nay
Đừng ngại đường xa mưa bay bay
Đôi tay mở rộng em chờ đấy
Mấy đoạn tơ chùng vướng mắt cay*

*Em đã nhủ lòng thôi vẩn vương
Trời đất không nương trời đất hành
Manh áo rách tươm thêm tôi tả
Một mảnh trăng lu vĩa tan tành*

*Vội lấy gương soi gương vẫn lành
Thì ra chỉ tại em nhớ anh
Tại em chường quá đòi cho được
Cái nợ trăm năm hết đoạn trường*

*Mơ mãi mơ chi chuyện lạ thường
Làm sao hái được gió muôn phương
Nàng thơ đứng ngắm cười khúc khích
Mưa vẫn mưa bay mắt vẫn cay...*

Kim Thành

huế trong tôi

*Có những đêm dài khó ngủ
Hồn chập chờn Huế lại đến trong tôi
Kỷ niệm về lang thang ký ức
Nhớ quá đi thôi!*

*Nhớ con đường vô Thành Nội
Qua cửa Đông Ba
Rẽ bên phải là Lục Bộ, Tịnh Tâm
Sen vẫn nở ngát hương màu Hoàng phái
Xa chút nữa là Bạch Đằng Thế Lại
Khu vườn xanh cổ kính mịt mù sương
Em ở đó nhà em từ thuở nhỏ
Gót chân hồng đỏ ẩm bụi mưa bay
Anh trọ học bên này vườn lặng lẽ
Thường theo em hai buổi học đến trường*

*Mùa đông xứ Huế
Buồn da diết
Giá lạnh rung cây
Anh vẫn thấy lòng mình ấm áp một điều chi*

Rồi năm tháng qua đi
Đổi thay
Chinh chiến
Anh bỏ giảng đường già từ Đại Học
Bỏ cuộc tình không ước hẹn mai sau
Làm người thủy thủ ngầy ngô
Lênh đênh trên biển cả
Say sưa tiếng hát quân hành
Nhìn hải âu bay, con tàu và sóng nước...

Một lần nghỉ bến
Tìm lại chốn xưa
Anh đã tìm lại Huế những ngày tháng cũ
Dòng sông Hương
Lặng lẽ êm đềm
Mơ màng ánh trăng rằm tháng sáu
Con đường Bạch Đằng
Đầy phượng vĩ
Thấp thoáng tình anh vương mái tóc thề
Đưa anh về kỷ niệm những mùa thi

*Trần Thúc Nhẫn đèn mờ
Bến Ngự đìu hiu khu chợ nhỏ
Dốc Nam Giao, Bảo Quốc âm vang
Chùa Từ Đàm những mùa Phật Đản
Hương trầm bay mời gọi khách thập phương
Hàng Me, Đập Đá
Mà bên kia là Vỹ Dạ, Thuận An
Có trắng vàng bằng bạc
Miên man một thời áo trắng thư sinh...*

*Như thế đó
Huế của tôi là thế đó
Trong hồi tưởng biết bao điều nhung nhớ
Để mộng về ru giấc ngủ lên ngôi*

Tôn Thất Phú Sĩ

vũng tàu

*Anh về Bãi Trước tìm em
Tìm ngày tháng cũ êm đêm xa xưa
Lối mòn sỏi nhỏ dưới mưa
Chỉ còn liễu rủ hoang vu một màu*

*Anh vòng ra đến Bãi Sau
Rạt rào sóng vỗ đong đưa con tàu
Nơi đây ngày đó có nhau
Biển trong ánh mắt nắng thu nhạt nhòa*

*Bên em lòng bỗng thăng hoa
Vô tâm vấp ngã trên hòn đá xanh
Vết thương tình ái xây thành
Tháng năm vương vấn vây quanh cuộc tình*

*Giờ anh thương nhớ một mình
Ly cà phê đắng thấy hình của em
Paris... trời lạnh, lạnh thêm
Sáng nay tuyết trắng tưởng mưa Vũng Tàu*

Tôn Thất Phú Sĩ

dỗi hờn

Thơ: Tôn Thất Phú Sĩ

Nhạc: Nguyễn Ngọc Diệp

♩ = 66

Dm Tình cảm, dịu dàng

Gm

Dm Một người buồn buồn đi ven sông

F

Dang tay hứng

Dm

lấy giọt nắng hồng

C

Thấy bóng hình người thương trong đó

F

Buổi chiều về

rất nhớ

rất

thương

Dm

Gm

Dm Một người thần thờ bên trời gió

C

Cô đơn đi

hạnh

Dm

phúc vẫn đây

Bàn chân bước nhẹ trên cỏ dại

C F Dm

Buổi chiều về tình ngủ trên vai

Gm Dm F

Có hai người đang đối hờn nhau Trùng khơi cách

trở dạ nồn nao Đường đời đời ngã như vô tận

Dm

Ấp ủ lòng đau trong suốt thơ Con chim

Gm Dm

lạ thì thầm hỏi gió Rồi vụt bay tìm bạn tâm đầu

F

Gió rì rào gió lùa tóc rối Lời dỗ dành ta để cho

Dm Am

nhau

F Rall... Dm

Người ơi nếu có đối hờn

Xin như mưa bão đến rồi tan mau

cái thuở ấy

*Bây giờ thì đã hết mộng mơ
Nhưng vẫn nhớ thời mơ mộng đó
Bên gốc phượng già em đứng đợi
Lá xạc xào hôn nhẹ gót chân*

*Cái thuở ấy mình còn e ngại
Và tình yêu chỉ chớm ban sơ
Như sợi nắng rơi trên vũng tuyết
Mùa Xuân về một thoáng băng quơ*

*Anh là cát chờ thủy triều đưa sóng
Xoá tan đi vết tích bước chân hoang
Em chợt lớn thì trái sầu vừa chín
Tự hỏi lòng tình đã quá xa xôi*

Tuổi xuân qua lặng lẽ tự bao giờ

Tôn Thất Phú Sĩ

ao ước...

*Đàn bồ câu vừa lìa xa mái ngói
Những hạt thóc vàng vung vãi bên hiên
Tôi hát khế bài ca dao ngày nhỏ
Bồ câu không về, hạt thóc lặng im*

*Nắng vỡ òa cho màu vàng hoang dại
Gió xoay chiều đẹp mãi nắng phân vân
Tôi cố níu những ngày thơ đã mất
Để quên đi những năm tháng phong trần*

*Trở lại đây lang thang nhìn cảnh lạ
Vẫn nhớ hoài mang máng dáng em xưa
Mắt thần thờ lạng nhìn qua song cửa
Bóng hoàng hôn tím ngắt lạnh chiều buông*

Ao ước gặp một bàn tay ấm áp
Chạm nhẹ thôi đủ vơi bớt ngại ngần
Mong vài phút... xin cho tôi sống lại
Ôm mẹ già , ôm hết những người thân

Đàn bồ câu đã quay về mái ngói
Mùa thương yêu xây tổ ấm yêu thương
Từng cọng cỏ cho tôi nguồn cảm hứng
Viết vần thơ tình... ca ngợi quê hương

Quê hương tôi hình cong chữ “S”
Đất nước tôi hùng vĩ “VIỆT NAM”
Cầu mong sao tuổi vàng tôi đẹp mãi
Để có ngày
Bỏ dòng sông SEINE
Về ôm hôn dòng sông CỬU
Tắm nước sông HỒNG
Và uống nước sông HƯƠNG

Tôn Thất Phú Sĩ

người dưng

*Tháng chạp chầu mây níu gió đông
Tuyết rơi trắng xóa đẹp như bông
Xa xa một cánh chim lẻ bạn
Thầm nhắc sao em mãi chạnh lòng*

*Tủi buồn chẳng biết nói cùng ai
Niềm riêng còn đó chẳng phôi phai
Tiếng còi già biệt từ ga vắng
Làm buốt đau thêm nỗi đắng cay*

*Nằm nghe nhớ gọi bên gối chiếc
Huyền thoại về anh thuở ban đầu
Bên anh, em dệt bao nhiêu mộng
Mộng vỡ tan vào cuộc bể dâu*

Tại sao em vẫn thiết tha yêu
Phải chi... anh là người hữu tình
Anh bay bướm quá, anh hờ hững
Vừa hận vừa thương em khổ nhiều

Thế rồi đông cũng đã qua nhanh
Đâu đó đào khoe nhú nụ hồng
Thôi không thềm nhớ người bội ước
Điểm phấn tô son em lấy chồng

Từ đấy em đã nhớn nhor vui
Thanh thản em đi giữa chợ đời
Đường về bên phải hay bên trái
Bên nào hoa cũng nở màu tươi

Em giấu không cho chồng em biết
Mối tình ngu dại với người xưa
Chồng em vẫn tưởng em thương ảnh
Là mối tình si đẹp buổi đầu

Tình yêu là chỉ đối gạt nhau
Mới gặp đã nghe phỉnh phờ rồi
Em đem hận ấy theo duyên mới
Để thấy lòng mình bớt chút đau

Và để cho anh sẽ biết rằng
Trong em anh chỉ là người dừng
Thương anh là gặp tai nạn nhỏ
Viên sỏi buồn vấp trặc gót chân

Thôi nhé... nói nhiều chỉ ghét hơn
Mưa Xuân êm ái dịu vô ngần
Chồng em ngoan lắm thương em lắm
Sưởi ấm hồn em hết héo hon

Chiều nay chợt thấy hoa tuyết rụng
Người dừng... nhớ quá lệ rừng rừng
Viên sỏi buồn gây tai nạn nhỏ
Sao suốt đời đau một vết thương

Tôn Thất Phú Sĩ

Quan khách tham dự ngày ra mắt Thi Phẩm Bến Đợi

thăm anh

*Mấy tuần không đến thăm anh
Cái thương cách trở làm xanh nổi sầu
Tìm anh chẳng biết tìm đâu
Bên lầu em ngóng biển dâu bạt ngàn*

*Trưa nay em đến thăm anh
Lá vàng rơi rụng vấy tay đón chào
Trời thu buồn ở trên cao
Hồn em phiêu lãng theo mây chập chùng....*

Kim Thành

chơi vơi

*Tôi, mảnh hồn chơi vơi
Đang nằm nghe mưa rơi
Giọt mưa buồn nghe lạ
Rớt trên tàng lá khô*

*Giọt buồn như kinh khổ
Đổ xuống nỗi cô đơn
Thấm vào từng mạch máu
Làm đau nhói con tim*

*Không gian im tiếng gọi
Chìm quên hót trên cành
Tình vội bay đâu mất
Lặng lẽ tôi tìm tôi*

*Lặng lẽ tôi tìm tôi
Để biết mình đang nhớ
Để biết mình đang thương
Con đường xưa tơ vương*

*Lặng lẽ tôi tìm tôi
Chập chờn trong ảo giác
Bên bờ sông hiu quạnh
Một người đứng bơ vơ*

*Xin hỏi nụ tình thơ
Bao giờ thôi hẹn ước
Xin hỏi mảnh hồn tôi
Bao giờ thôi chơi vơi...*

Kim Thành

nợ nhau

*Em nợ tôi
Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày chẵn
Ta nợ nhau
Trọn năm tháng cuối đời
Một mai kia khi già từ cõi thế
Biết mình còn có nợ để cho nhau?!*

*Có những buổi chiều
Đêm về rất vội
Có những đêm buồn
Chẳng đếm được sao
Anh đã vô vọng tìm em
Trên mười ngón tay bấm nốt thời gian
Anh đã lang thang
Như gã mục đồng giữa sa mạc lạnh
Buồn hiu
Nhóm ngọn lửa hồng sưởi ấm cô đơn*

*Em ơi !
Hãy nói cho anh nghe đi
Sao ta nợ nhau mà không thể trả*

*Hãy nói cho anh nghe đi
Con đường nào đi vào huyền thoại
Và con đường nào là bể khổ trầm luân...
Hãy nói cho anh nghe đi
Có phải hôm nay là ngày dài vô tận
Em ngồi ở đó
Một mình
Vai gầy tóc rối
Ngóng đợi con đò xuôi mãi một dòng sông...*

*Em vẫn nợ tôi
Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày chẵn
Ta vẫn nợ nhau
Một khối tình sâu...*

Kim Thành

có một lần

*Có một lần chia tay đành đoạn
Môi miệng cười tim lại nhói đau
Con dốc đứng ngăn chi hai ngã
Vẫy tay chào nghe đã nhớ nhau*

*Em bước đi bóng mờ che khuất
Anh cúi nhìn lưu luyến bàn tay
Mây trên cao bỗng khóc vỡ bờ
Mưa ướt đầm đôi vai bé nhỏ*

*Này em hỡi xin quay mặt lại
Cho anh nhìn nét ngọc trong thơ
Cho anh mơ sẽ có một ngày
Em mãi mãi cuồng si trọn kiếp*

*Hãy nói đi em, mau cho kịp
Dấu chiêm bao nước mắt chảy dài
Dấu gót hài dẫm nát hồn anh
Trên đau khổ phút giây tận thế*

*Anh không thể, em ơi không thể
Nhắm mắt nhìn bóng tối trùng vây
Tóc em gãy là dây tơ buộc
Tháng ngày anh còn lại nơi này*

*Anh sẽ thổi bay đi mộng ảo
Nhốt mặt trời rạng rỡ trong thơ
Cho trần trở đi vào quên lãng
Ru tình anh một thuở đi tìm...*

Kim Thành

chiếc phao

*Chẳng biết vì đâu tôi là phao
Cho em nín lấy lúc lao đao
Thủy triều lên xuống bao nghiêng ngã
Phao vẫn không chìm, phao bình yên*

*Con sóng cuốn, nhiều khi cay nghiệt
Tôi chau mày tuế nguyệt Hồng Ân
Mặt nước phẳng, hồn tôi tĩnh lặng
Ngắm trời chiều nghe tiếng chuông ngân*

*Và cứ thế đời theo con nước
Vui buồn quanh những giấc chiêm bao
Cho xanh xao vàng thu đứng đợi
Ngõ vắng thêm hoang bóng nhận chờ*

*Đường ngôi chẽ tóc sương thấm ướt
Giọt quỳnh tương mặn chát bờ môi
Thơ mơ gió và trăng để thở
Đã vỡ thành ngàn mảnh kim cương*

*Người ở phương Đông hay phương Tây
Trong tôi thương nhớ vẫn đông đầy
Chiếc phao vẫn mãi trôi cùng sóng
Vẫn mãi lênh đênh nước giữa dòng...*

Kim Thành

trở mùa

*Ngày vui chim hót nắng bình minh
Cây trơ trụi lá bỗng trở mình
Nghe tiếng vi vu từ mạch sống
Vội vã mầm non cuống quýt nhanh*

*Trời xanh trong vắt gọn cụm mây
Thấp thoáng xa trông bóng hạc bay
Ta ngơ ngác ngóng về quê Mẹ
Mây vẫn bênh bồng trôi đó đây*

*Tình yêu len lén từ ngọn cỏ
Tìm mùa xuân ấm hát vu vơ
Bên kia còn có ai đứng đợi
Bên này ta cứ ngẩn ngơ mơ*

*Thông reo vi vút tựa tiếng tiêu
Lòng nghe dào dạt nhớ thương nhiều
Ước gì ta biến thành cơn gió
Thổi cả rừng mơ để được yêu*

Tôn Thất Phú Sĩ

mỹ tho quê hương em

*Em sinh ra ven bờ sông Vàm Cỏ
Hàng dừa buông lơisưởi tóc thơm lành
Hương lúa nồng nàn môi người thiếu nữ
Tiếng sáo diều cao vút lũy tre xanh*

*Mỹ Tho... Mỹ Tho... quê hương em đó
Có tình anh thương em theo sóng vỗ
Có con đò đưa lũ khách sang sông
Mưa nắng hai mùa tha thiết yêu em*

*Em... người con gái miền quê duyên dáng
Máu Việt Nam thấm đượm đẹp sáng ngời
Đồng lúa chín xôn xao mùa gặt mới
Tiếng hò lơ... thôn xóm rộn tiếng cười*

*Cửu Long Giang nước ngọt mát xuôi dòng
Chôm chôm đầu mùa ứng hồng lên má
Và đôi lúc em buồn buồn vô cớ
Tóc hững hờ bay theo lá Sầu Riêng...*

*Rồi một ngày chiến chinh tràn khói lửa
Mỹ Tho ơi ! anh từ giã ra đi
Sông Seine bây giờ tương tư sông Cửu
Mang nỗi niềm thương nhớ đến phương xa*

*Bởi yêu em nên anh thường mơ mộng
Biển trong hồn và em ở trong tim
Mỹ Tho... Mỹ Tho... Quê hương bên nớ
Trời Paris thương nhớ ở bên này*

Tôn Thất Phú Sĩ

paris quê hương tôi ?

*Hai mươi bảy năm ... đời trầm lặng
Paris nhẹ gót bước phong trần
Mưa nắng hai mùa thêm tuyết phủ
Đêm về tượng đá ngủ buồn tênh*

*Quê hương mãi chấp chờn giấc mộng
Dòng sông Seine cứ ngỡ dòng Hương
Lững lờ nước chảy xuôi về bến
Ẩn hiện trong tim rất lạ thường*

*Paris là thơ trong ảo giác
Thân tình gìn giữ khoảng đời tôi
Phải chăng có lẽ duyên trời định
Sống giữa Paris tưởng Saigon*

*Có những lúc thấy buồn ray rút
Khó mà quên hai tiếng Việt Nam
Một mai thân xác thành tro bụi
Hồn về quê cũ biết nương đâu*

*Nhớ quá nhiều khi đứng ngẩn ngơ
Xa trông ngọn núi ... núi xa mờ
May ra còn có con diều giấy
Để tôi thả mộng nhớ quê nhà*

*Dẫu muốn quên đi vẫn nhớ hoài
Nhớ bờ nhớ bến nhớ cây đa
Ước gì đất nước thanh bình lại
Tôi sẽ về thăm thỏa đợi chờ*

Tôn Thất Phú Sĩ

xin đừng trách

*Vừa biết yêu anh lỡ lắm yêu biển
Tháng năm dài theo con tàu lênh đênh
Bước phiêu du nhiều khi nghe hiu quạnh
Neo tuổi vàng giữa sóng nước mông mênh*

*Ngày xưa đó khi chúng mình mới lớn
Em yêu anh sao chẳng nói năng gì
Anh cứ ngỡ tình yêu là mộng mị
Là si mê là mơ ước viễn vông*

*Em giấu kín nên anh nào có hiểu
Lời tỏ tình câm nín nghẹn bờ môi
Đôi lúc thấy mắt em buồn vời vợi
Anh tưởng chừng hoa biển lững lờ trôi*

*Điều đơn giản mà sao em e ngại
Để lòng đau ray rút đáy tâm tư
Bao nhiêu lần tàu quay về bến cũ
Em lặng thầm trong nỗi nhớ chờ mong*

*Bởi tâm nín nên đời thành dang dở
Tàu trở về tàu lại bỏ ra đi
Sóng xô bờ rộn ràng miền đất lạ
Anh xa rồi cay đắng hóa thành thơ*

Tôn Thất Phú Sĩ

mai anh về sẽ dắt em theo

*Mai anh về sẽ dắt em theo
Hai đứa vui trong nắng Sài Gòn
Nhà Bè nước chảy chia hai ngã
Cay đắng ngọt bùi vẫn sắt son*

*Bàn tay em vẫy chào xứ Huế
Qua Tràng Tiền mắt ướm nhìn quanh
Áo dài lụa trắng khung trời cũ
Một thoáng hồn anh bóng Nội Thành*

*Vượt đèo Hải Vân vào Đà Nẵng
Tìm về tuổi dại mái trường Phan
Nhớ ai gót ngọc nghe như nhạc
Anh gần gũi nhìn mộng chứa chan*

*Chùa Cầu gió nhẹ lùa tóc rối
Khỉ già ngồi đó mấy trăm năm
Hội An Phố Cổ tô mị Quảng
Quán nửa đêm hiu hắt nhạc vàng*

*Theo con tàu suốt ghé Nha Trang
Ta giẫm chân lên bãi cát mềm
Hương thơm phở Chệt còn ngây ngất
Hòn Chồng một thuở thấy nao nao*

*Anh sẽ đưa em nhập cuộc vui
Tiếng hò giã gạo nghe bụi ngùi
Mùa gặt năm nay sân đầy thóc
Tây Đô yêu dấu rộn tiếng cười*

*Rồi ta đi đến tận Cà Mau
Bắt con cá lóc nấu canh bầu
Thương ai từ lúc chiều chưa xuống
Anh đứng thẩn thờ trên bãi dâu*

*Chắp cánh ta bay về Hà Nội
Trăng Hồ Tây trẩy điệu Sa Pa
Rượu cần cay xé bờ môi mặn
Long Biên gãy nhịp tự bao giờ*

*Mình đi chưa hết nẻo đường thương
Đau thắt con tim rất lạ thường
Mộng về bước nhẹ không nghe tiếng
Se sắt trong lòng nhớ cố hương*

Tôn Thất Phú Sĩ

có phải em là...

Viết cho em tôi

*Chị viết cho em bài thơ hôm nay
Mà thấy trong tim cả tình tuổi dại
Có phải em là gió chướng chiều hoang
Con đom đóm nhỏ giữa đêm đen thẳm*

*Em thương chị tình thương lạ lắm
Cánh diều bay chẳng vướng bụi trần
Cũng hẹn hò ngóng đợi chờ trông
Cũng đưa đón ân cần tha thiết*

*Em có biết chiều nay nắng rụng
Hoa linh lan gửi gió về ngàn
Chị mừng tượng mùa xuân đang nở
Giữa đất trời có chị và em*

*Rồi trăng xuống bên thềm dạ thảo
Dang tay chào một đoá phù du
Chị soi bóng theo trăng đôi bước
Nghe mơ hồ nhạc điệu lên cao*

*Trong cỏi nhớ em cơn gió nhẹ
Thật hồn nhiên thả tiếng sáo đồng
Trời đất bỗng xôn xao cung bậc
Đêm thăng hoa nhẹ gót phiêu bồng*

*Chị vội kết thanh âm mở hội
Tạ ơn đời hạnh phúc hôm nay
Nghe chơi vui tiếng thì thầm gọi
Về đi em sóng đã bạc đầu...*

Kim Thành

Kim Thành trong Võ Kịch Bến Nước Ngũ Bồ 1962

lạc bước chân quen

*Tình thương đó tưởng như con suối mát
Chảy êm đềm ra đến tận dòng sông
Bởi không thấy viên sỏi ngăn con nước
Nên nhiều khi ngỡ ngác đến lạ lùng*

*Một bước chân quen sáng nay lạc mất
Ta ngỡ ngàng ngỡ sốt hát vu vơ
Những ước mơ chẳng thể trắng mười sáu
Thì Người ơi xin chớ có đại khờ*

*Tuổi đời cạn thấy như vừa mới lớn
Rồi bỗng dưng hoa lá rụng rơi
Hạnh phúc ôi! xa rồi tầm tay với
Ta mơ hồ một tiếng hạc kêu sương*

*Nắng vương vương đứng giữa mây và gió
Gió thổi mây bay, nắng chết cuối đường
Không gian lạnh tiếng vô thường đâu đó
Một chút tần ngần đứng ngó bên song*

*Lòng tự hỏi bao giờ thôi biển động
Con sóng ngầm lặng chết Hải Âu bay
Tay trong tay thên thang đường dạo bước
Nhìn sao hôm biết được lối đi về...*

Kim Thành

sợ tội con tim

*Em muốn viết cho anh
Một bài thơ vui
Nhưng dòng thơ cạn lối
Bởi lẽ em không muốn nói dối
Sợ tội nghiệp con tim*

*Em có thể cười rất tươi
Dưới ánh mặt trời
Trong cơn mưa lũ
Giữa đám bạn bè cùng nhau khiêu vũ
Hay nơi công viên có hoa khoe đủ sắc đủ màu
Nhưng anh ơi !
Viết cho anh một bài thơ vui
Sao mà khó quá !*

*Thơ em viết cho anh
Phải chính là hồn em trong đó
Có ánh trăng đưa
Ru tình cô phụ
Có sầu lữ thứ vọng gọi bóng tịch liêu
Như chiều hôm nay
Mây cứ bay bay
Nơi xa ấy
Em chỉ thấy một bóng mờ che khuất
Một đôi mắt chẳng còn cười như thuở mới đôi mươi*

*Anh ơi!
Em chỉ muốn viết cho anh
Để kể anh nghe
Hạnh phúc chúng mình
Bây giờ
Là tiếc nhớ trong em
Một bức tranh yêu hợp tan vô cùng kỳ diệu
Là Anh
Bên kia bờ hy vọng
Làm nước thủy triều dội mát bước em đi...*

Kim Thành

thao thức

*Trăng sáng tỏ sao trong ta nguyệt tận
Hồn băng khuâng thao thức mộng thiên đường
Hương trầm luân gióng hồi chuông cảnh báo
Gió lộng trên cao thổi áng mây mờ*

*Vầng trăng rụng dưới đáy hồ tĩnh quá
Nhưng xa rồi trăng nở đóa tình ta
Nhưng xa rồi trăng là hoa dậy sóng
Là tin yêu thấp sáng trái tim hồng*

*Quá khứ trôi chẳng bao giờ trở lại
Tương lai mịt mờ khó gọi thành tên
Ta ở đây chữ chữ KHÔNG một cõi
Tắt nghẽn đường trần biết hỏi cùng ai ?!*

*Cây trụi lá âm thầm chờ nảy lộc
Phiến đá buồn ôm mưa nắng làm khuây
Riêng ta đây bốn bề rong rêu phủ
Giấc ngủ dật dờ nát cánh phù du*

*Điệu ru hờ không làm xanh tóc trắng
Đêm ngắn dài chẳng xóa được ưu tư
Khắc khoải đi về chao nghiêng nỗi nhớ
Thiên thu đứng chờ cuối nẻo chên vênh...*

Kim Thành

gọi mây

*Nhìn áng mây chiều trôi
Hồn em nương cánh gió
Mây trôi về đâu đó
Có thấy tình em theo*

*Trên đỉnh nhớ cheo leo
Giữa muôn ngàn sao lạc
Dấu chân người phiêu bạt
In đậm nét hoang liêu*

*Màn đêm dịu tiếng thở
Mây vẫn ở trên cao
Mây ơi mau xuống thấp
Hôn lên tóc em bông*

*Ước hẹn giấc mơ xa
Bay là đà cuối phố
Nỗi đau sâu ly biệt
Ẩn hiện thoáng chiêm bao*

*Trong hư hao giấu kín
Khép nép vịn đôi bờ
Giọt buồn em trái chín
Khóa chặt mối tình thơ*

*Vọng tưởng đến rồi đi
Dòng đời không đứng đợi
Gọi mây trời phiêu lãng
Em nhón gót ngậm ngùi...*

Kim Thành

chị tôi

*Chị tôi từ thuở đôi mươi
Tóc huyền buông thả nụ cười trên môi
Gọi chào luôn một nét tươi
Thắm duyên đọng lại theo mười ngón tay*

*Chị tôi đẹp nhất dáng người
Ươm mưa và nắng đọng đầy niềm vui
Chị là hương sắc đất trời
Cho em gọi gió đưa lời tình ca*

*Thênh thang một dải ngân hà
Tiếng lòng vang vọng sao mà thiết tha
Phải chăng dòng suối chảy qua
Bên cầu để lại một tà áo bay*

*Thương em chị ở bên này
Em về bên đó tháng ngày chênh vênh
Một mùa thu lạnh buồn tênh
Có con đò nhỏ lênh đênh ghé bờ*

*Thuyền hoa ai đợi ai chờ
Cuối thôn em đứng chờ vơ nỗi sầu
Lặng nhìn theo bóng chìm sâu
Sương mờ phủ kín lối mòn chị đi*

*Chiều nay lạc cánh chim di
Tôi thương nhớ chị một mình riêng tôi*

Tôn Thất Phú Sĩ

nhớ một lần đi

*Có một lần đi không đành đoạn
Theo con sóng biển sớm mai hồng
Mặt mờ phía trước hồn vô định
U uẩn đọng đầy mặt nước trong*

*Nhớ ơi là nhớ màu lúa chín
Dọc bờ cát trắng quẩn con đê
Bao mùa mưa nắng còn đâu nữa
Đời ta thôi trót lỡ câu thề*

*Vẫn biết quê xưa tình nghĩa nặng
Nhưng đành chia cách núi sông ơi
Hồn thiêng đất nước mong trở lại
Đâu ngờ nay vẫn mãi long đong*

*Đã mấy mùa trăng vọng cố hương
Đường xa hun hút cõi mù sương
Thương thân lặn đặng ray rút mãi
Giấc ngủ đêm trường mỗi vó câu*

*Nước mắt hình như giờ đã cạn
Suối nguồn đã chảy hết ra sông
Trên đỉnh bình yên cao vọi vọi
Xin cho thư thái một tấm lòng*

Tôn Thất Phú Sĩ

buổi sáng đi dạo bờ sông seine

*Mỗi buổi sáng tôi thường đi dạo
Ven bờ sông Seine ướt sương rơi
Con sông êm ái bao tình nghĩa
Tôi đã cưu mang cuối nửa đời*

*Nơi đây không có con đò nhỏ
Chở khách sang ngang để hẹn hò
Không có Nhà Bè chùm mưa bụi
Bến Thủ Thiêm vang vọng một thời*

*Con sông xưa êm đềm xuôi chảy
Con sông này tóc rối vàng bay
Tôi đi ... đi mãi lòng vô định
Làm nhân tình đợi một vòng tay*

*Dòng nước uốn quanh qua thành phố
Paris bừng dậy sống trong thơ
Chao ôi sao nhớ Sài Gòn lạ
Nhớ dáng thân quen, nhớ mẹ già*

*Từ độ sông Seine vào xây mộng
Tôi bỗng thấy lòng nở nụ hoa
Sáng nay thương quá dòng sông nhỏ
Quay quắt trong tôi nỗi nhớ nhà*

Tôn Thất Phú Sĩ

*Paris 18-02-2007
Mùng 1 Tết Đinh Hợi*

ngày thơ ấu xưa

Thân tặng Nguyễn Ngọc Diệp

*Bóng chiều rơi chậm chậm
Hàng cây đứng lặng câm
Phiếm đàn nghe đứt quãng
Cung tơ chùng xuống nhanh*

*Vô tình ai qua ngõ
Bỗng thấy lòng xôn xao
Tiếng hát vương chiều tím
Nốt nhạc trầm dâng cao*

*Người xa từ độ ấy
Buồn buồn con nước xưa
Thuyền ta không bến đỗ
Hỏi người về hay chưa*

*Tuổi ấu thơ đông đưa
Tháng ngày qua điệu vơi
Xin một lần trở lại
Theo cánh diều rong chơi*

*Thôi chỉ mong là cát
Ôm bãi biển dịu êm
Gót chân em nghịch ngợm
Giẫm trên bãi cát mềm*

Tôn Thất Phú Sĩ

tháng tư em gọi anh về

Anh ơi Anh !

*Sao anh không về thăm quê cũ
Thăm con đường làng quanh co
Có hàng cây sấu đông mang nỗi lòng của nhớ
Và tâm tình người ở lại trông mong*

Anh về đi anh

*Em sẽ để dành cho anh
Một chút mưa
Một mớ lạnh từ đường tơ kẽ tóc
Giọt nước mắt dài đọng lại bờ mi
Cơn gió bắc buốt tê buông phổi
Dải núi xanh mờ năm đó tiễn người đi*

Anh về nghe anh

*Vật thóc vàng vẫn phơi dài trên con đường nhựa phủ
Nắng Tháng Tư mềm vẫn ôm ấp mái tranh xưa
Quê hương mình vẫn còn đó nỗi chờ mong
Gót chân nhỏ viễn du nơi đất khách
Lạnh lùng một kiếp đi rong*

*Paris bây chừ
Đang vào mùa hạ nóng
Anh có còn bông bênh theo với nắng mưa
Đứng nhìn dòng sông Seine nước chảy nhẹ bốn mùa
Anh có còn lăm lũi đi
Giữa đất trời
Nghe tiếc nuối
Nhớ về dòng sông xưa quê Mẹ
Dòng sông với biết bao tình nghĩa
Lặn ngụp tuổi thơ anh
Dòng sông Tháng Tư đưa anh ra biển
Đong đầy nước mắt buổi chia phôi*

*Quê hương ! Ôi quê hương !
Em cầu mong anh trở lại
Không lẽ nào ta mãi mãi phân ly
Phải có một ngày
Thôi hết đớn đau
Hàng triệu tấm lòng
Mừng vui hội ngộ
Tháng Tư buồn đi vào dĩ vãng
Tay nắm tay trong giấc mộng tương phùng...*

Tôn Thất Phú Sĩ
Tháng Tư 2007

tháng tư trả lời thư em

(Viết sau khi đọc bài thơ
Tháng Tư Em Gọi Anh Về của Tôn Thất Phú Sĩ)

*Em hỏi anh
Sao không về thăm quê cũ
Vào Tháng Tư mùa lúa chín vàng mơ
Có bóng em chờ trên con đê nhỏ
Mái nhà tranh ôm ấp những hẹn thề
Để ta được gần nhau nghe kể lễ*

*Em ơi !
Làm sao có thể
Khi hồn anh đang lịm chết một niềm đau
Và tim anh vẫn rạn nứt một nát nhàu
Mong ngày quê hương đất trời rạng rỡ
Người với người chẳng còn chút âu lo*

*Xin giữ hộ anh
Những thân ái buồn vui
Trong ngăn phần kỷ niệm
Mà nâng niu một quá khứ ngọc ngà
Xin đừng đổ dành anh
Những điều không tưởng
Bởi ngày xưa chừ chưa hóa kiếp hồi sinh*

*Em có biết không
Ba mươi mấy năm qua
Có bao giờ anh quên chờ đợi
Một bình minh nắng tỏa khắp mọi nhà
Anh đã xót xa
Bởi nhật nguyệt xoay vần
Đất trời trần trở
Làm sao biết được
Bài thơ anh đang viết cho em bây giờ
Còn có thêm đoạn kết sáng ngày mai*

*Anh ở đây
Màu quê hương nở trên từng ngọn cỏ
Gió mơn man hoa nhân ái vụn nẻo đường
Tình thương đầy trên mười ngón tay ngoan
Bài ca dao mẹ là tiếng chuông chiều tịnh độ
Những nỗi khổ theo anh
Trên bước đường lưu lạc
Hình như
Đã đi vào dĩ vãng
Hiện tại chỉ còn lại chút phân vân ...*

*Tháng Tư về
Anh nghe rất rõ
Hai chữ Tự Do
Giữa đất trời lộng gió tha hương
Để tiếc để thương
Mất biếc ngày xưa sao lấm bụi mờ
Cho anh đứng chờ giữa một dòng sông ...*

Kim Thành
Tháng Tư 2007

mẹ tỉnh độ

Đêm nay gió động về ngàn
Con ngồi nhớ mẹ lệ tràn niềm riêng
Trăng buồn qua núi nghiêng nghiêng
Mây che khuất bóng mẹ hiền đứng trông

Tóc mẹ trắng tựa như bông
Đôi tay mẹ chấp Quan Âm thật thà
Mẹ ơi trong cõi mù sa
Mẹ là tỉnh độ bao la một đời

Kim Thành

con nhớ mẹ

*Con nhớ Mẹ
Mẹ ơi! Con nhớ Mẹ
Mùa thu năm nào quanh quẽ rừng thưa
Mẹ ngồi khóc
Giữa đất trời trở gió
Suối tóc mềm xỏa kín phủ hai vai
Con tuổi đại
Mới vừa lên sáu
Nhặt lá làm giường
Thương Mẹ ôm chân
Chiều Minh Qui sắc úa phai dần*
Đôi chim nhỏ dường nghe tình đứng trông*

*Rồi thời gian qua...
Con ngày khôn lớn
Rồi những chia xa
Sóng nước vỗ bờ...*

*Bây giờ Mẹ cuối chân mây
Con nơi trần thế hóa thân dã tràng
Dã tràng se cát biển Đông **
Ơn dòng sữa Mẹ con mang một đời*

*Con nhớ Mẹ
Mẹ ơi! con nhớ Mẹ...*

Kim Thành

** Minh Qui: Tên một làng nhỏ
ở Quế Sơn thuộc tỉnh Quảng Nam
** Cadao*

Kim Thành đứng giữa, Bùi Bích Hà (phải) và Phan Bích Đào (trái)
ĐHSP Huế - 1960

vẫn còn đây một thuở

*Sáng nay vừa thức dậy
Hé cửa nhìn qua song
Thấy hoa cười trước ngõ
Biết mình vui trong lòng*

*Bóng nắng nhấp nhô bay
Đùa chơi trên cỏ biếc
Đẹp như sóng đại dương
Bâng khuâng và tha thiết*

*Bên kia vườn nhà ai
Tường vi màu sắc nhớ
Nằm nghe tình rộng mở
Dấu ái vút trời cao*

*Trong mênh mộng vời vợi
Nhạc vọng tưởng giao hòa
Tôi ru từng bước nhỏ
Theo nhịp mười ngón tay*

*Hoàng hạc hỡi có hay
Xin chở mộng thật đầy
Cùng tôi vào vũ khúc
Gót hài nhẹ khoan thai*

*Hạnh phúc ngủ trên vai
Hạnh phúc vờn trên tóc
Vẫn còn đây một thuở
Vẫn còn ngày hôm nay...*

Kim Thành

chỉ biết là thương

*Thương và chỉ biết là thương
Làm sao đo được con đường ta đi
Ngày xưa tuổi dại xuân thì
Bây giờ mộng mị đôi bờ rêu phong*

*Kiếp người dẫu có long đong
Vẫn còn đây chút tấm lòng thủy chung
Nói làm chi chuyện tương phùng
Cho thêm đau nhức một cung nhạc sầu*

*Lầu trăng tiếng hạc về đâu
Vời trông chỉ thấy một màu hư không
Nước còn xuôi mãi dòng sông
Tình còn ray rứt ngóng trông từng giờ*

*Nhiều khi cái nhớ vu vơ
Là cơn mưa đổ bên bờ quạnh hiu
Là gió mát vọng tiếng tiêu
Là tôi đứng giữa hai chiều yêu thương*

*Tóc mai sợi tóc vấn vương
Ai người chờ đợi bên đường hoài mơ
Ai cho tôi dệt vần thơ
Ươm tình chín mộng mà chờ kiếp sau*

*Thương và chỉ biết là thương
Này con chim nhỏ mau mau hát cùng
Hát rằng trên ngọn sầu đông
Có người vẫn nhớ vẫn trông một người*

Kim Thành

thoáng đâu đây êm ái tiếng chuông chiều

*Mùa thay lá đi giữa rừng hoang dại
Em ngẩn ngơ tìm lại một bóng hình
Anh huyền thoại, em tìm hoài chẳng thấy
Kỷ niệm chập chờn vội đến vội đi*

*Con đường đó gieo chi sầu diên đảo
Cơn mê nào chệnh choáng tận trời sao
Em lầm lũi từng bước chân hệt hẫng
Đôi vai gầy sương lạnh chạnh hồn đau*

*Màu cây cỏ cũng buồn như tâm sự
Con chim non lạc bạn khóc gọi đàn
Tiếng tha thiết len vào từng kẽ lá
Em mũi lòng đời đầy dẫy trái ngang*

Nhiều suy nghĩ con tìm giao động mạnh
Đời hoang mang trong những ngõ đường cùng
Trời sáng tỏ sao lòng em tăm tối
Bến bờ nào thuyền mãi mãi lênh đênh

Em đi tới, em ngại ngần chau mặt
Em quay lưng, hạnh phúc thấy khổ đau
Thềm yên tĩnh nhưng tâm thần ray rứt
Câu hỏi này ai giải nghĩa cho ai

Đóa từ bi chột cài trên tóc ngắn
Nghe mơ hồ tiếng Mẹ gọi thương yêu
Âm vọng đến ngọt ngào như suối mát
Thoáng đâu đây êm ái tiếng chuông chiều

Tôn Thất Phú Sĩ

tháng tư nhớ mẹ

*Con đứng bên này một nhánh sông
Mẹ đứng bên kia một cánh rừng
Nước chảy đưa tình xa vạn lý
Lá rừng xào xạc mất rừng rừng*

*Đâu đây gà gáy xóm ban trưa
Hoa cúc vàng tươi nở trái mùa
Tháng tư tựa cửa Người ngóng đợi
Nẻo về lạc lối ánh trăng đưa*

*Nhớ quá Mẹ ơi Mẹ có hay
Từ độ xa quê đến chốn này
Con sống âm thầm loài cây cỏ
Dọc bờ sông lặng sóng vô âm*

*Sẽ có một ngày con về thăm
Hỏi cây đa trăm tuổi đầu làng
Đã mấy mùa Mẹ ngồi nổi bóng
Mắt buồn vời vợi mỗi mòn trông*

*Tháng tư nghiệt ngã trời đông bão
Dòng lệ thành sông dợn sóng ngầm
Trăn trở hằng đêm nằm thao thức
Con thầm gọi Mẹ vọng từ tâm*

Tôn Thất Phú Sĩ

xin một điều ước

*Nếu bà Tiên cho một điều ước
Tôi ước về thăm Đà Nẵng xưa
Thăm nhà Ba Mẹ đường Độc Lập
Mái ngói cong cong dọn sóng đùa*

*Phan Châu Trinh trường tôi yêu dấu
Một thuở học hành quảng đời thơ
Dù lệnh đèn con thuyền trăm bến
Lòng vẫn yêu thương tuổi đại khờ*

*Chùa Tỉnh Hội hoa đào tươi thắm
Đi theo Mẹ lễ Phật ngày rằm
Me quỳ dâng hương lòng khẩn nguyện
Nhìn người tưởng đến dáng Quan Âm*

*Cổ Viện Chàm âm u huyền bí
Nước mắt rừng rừng tượng đá buồn
Hồn oan khiến cấm hờn mất nước
Ru hời Chiêm Quốc vọng cố hương*

*Quang Trung ngõ vắng người qua lại
Hàng me lơi lả trái đông đưa
Gió bay mát rượi con đò nhỏ
Qua bến sông chờ buổi chợ trưa*

*Uớc được rong chơi cùng lũ bạn
Ngang Chợ Hàn sầm uất rộn rã
Ngôi Giáo đường chuông ngân thánh thoát
Lòng yên bình ngôi Chúa trên cao*

*Còn nhiều nhiều nữa Đà Nẵng ơi
Đà Nẵng xưa, nay đã mất rồi
Lòng tôi còn lại tình thân ái
Hồn tôi tượng đá Cổ Viện Chàm*

Tôn Thất Phú Sĩ

đá nở thành thơ

*Anh đến mang theo những tiếng cười
Mong lòng em rộn rã niềm vui
Nâng niu nắm giữ niềm vui ấy
Hâm nóng con tim lắm ngậm ngùi*

*Xa xôi đôi mắt nâu sâu thẳm
Không nói sao em chợt thở dài
Hãy để tin yêu bùng thức dậy
Suối hồn hoang phế gió heo may*

*Còn điều chi nữa mà ray rứt
Tất cả rồi qua giấc mộng thường
Em buồn, khóc tủi bao nghiệt ngã
Lòng anh đau, dao cắt vết thương*

*Thơm ngát đường mơ hương tóc bay
Hồn anh sỏi đá bỗng như say
Anh đi về phía vùng thơ dại
Đá nở thành thơ, thơ nở hoa*

*Cành thông trước mặt nghiêng nghiêng rũ
Ai ngồi đối diện mỗi sớm mai
Tiếng nói tiếng cười thân quen quá
Nắng hồng rơi rụng xuống ngang vai*

*Làm sao níu được vì sao lặn ?!
Họa hoàn chi nước chảy ngược dòng
Con sóng rút đi tro những cát
Bên bồi bên lở mỗi mòn trông...*

Tôn Thất Phú Sĩ

giọt mưa ngà

Vài giọt mưa run rẩy
Thì thâm rơi trên má
Có chút gì thiết tha
Làm cay cay lên mắt

Công viên vàng hiu hắt
Chiều đông tàn đi qua
Đêm giao thừa lạnh giá
Giọt sầu giọt mưa sa

Góc phố buồn thiu đêm cuối đông
Một chiếc que diêm một ánh hồng
Một bóng đèn đường mờ mưa bụi
Một trái tim nồng một khoảng không

*Nuối tiếc xa dần với bóng đêm
Hạt mưa xao xuyến rơi bên thềm
Trong tôi như có gì đang mất
Một thoáng mơ hồ chưa biết tên*

*Đưa tay hứng giọt mưa ngà
Mờ mờ phố vắng mịt mù sương chân*

Tôn Thất Phú Sĩ

nhớ ơi là nhớ

*Cảnh sắc nơi đây đẹp tuyệt vời
Mà sao vẫn nhớ quá Người ơi
Nhớ chi nhớ lạ con đường ấy
Sớm tối đi về em có anh*

*Tuyết lạnh bên ngoài buốt cỏ cây
Hồn em thất thểu mấy tầng mây
Tìm trong cô quạnh tình băng giá
Một dấu yêu xưa thuở ngọc ngà*

*Gọi mãi tên anh nghe xót xa
Dang tay em níu tháng ngày qua
Bốn bề sương phủ mờ dư ảnh
Ôm mảnh tình si em nhớ anh*

*Nhớ quá anh ơi nhớ chết lòng
Những chiều hiu hắt ngọn đông phong
Mình đan tay đứng chia hơi ấm
Thầm cảm ơn đời ta có nhau*

*Nhớ nhiều bỗng thấy mắt cay cay
Lệ tràn có nghẽn lối mây bay ?!
Này anh, thôi hãy xin dừng bước
Hãy đến cùng em tay trong tay...*

Kim Thành
Aspen - Tháng 01/2008

giấc chiêm bao

*Cám ơn vô cùng một giấc chiêm bao
Cho tôi sống lại quãng đời xa xưa
Những năm tháng hồn nhiên không tư lự
Vui rất nhiều mà buồn chỉ lúa thừa*

*Tuổi lên năm chưa một lần cắp sách
Theo mẹ lễ chùa áo mới xum xoe
Rồi lên sáu theo cha cùng chạy giặc
Lòng rộn ràng ngõ du ngoạn sơn Khê*

*Chiều chậm chậm rơi trên con đê nhỏ
Đồng lúa xanh mát rượi gió mơn man
Tôi đứng lại nhìn sang bên kia núi
Chị cầm tay hối hả bảo bước nhanh*

*Thời đi học chao ôi là sung sướng
Được Thầy Cô thương, có lắm bạn hiền
Ngày hai buổi xuôi Trường Tiền đến lớp
Chiều cuối tuần Vĩ Dạ ngược Nam Giao*

*Mùa văn nghệ xôn xao dành sân khấu
Ham tập tành múa hát với ca ngâm
Những cánh tay mềm dâng cao sóng nhạc
Đẹp mơ màng Lưu Nguyễn lạc Thiên Thai*

*Phượng nở thắm tôi mong hè chóng tới
Theo con tàu về thăm lại người thân
Hồn lâng lâng giữa khung trời mùa hạ
Mây Hải Vân xuống thấp trông thật gần*

*Định với tay chạm màu thương đau đó
Chợt giật mình nghe trống xóa không gian
Hạnh phúc tan mau, mơ hồ nổi bóng...
Tôi, giọt buồn đọng lại ngủ trên môi...*

Kim Thành

từ em qua phố chợ này

*Từ em qua phố chợ này
Hồn anh ngây ngất mơ ngày mơ đêm
Giấc mơ anh rất êm đềm
Như hương cỏ nội bên thềm gió lay*

*Hỏi em, em hỡi có hay
Một khay rượu mặn anh thay lời chào
Anh cầu xin trận mưa rào
Nhưng duyên chưa thắm duyên nào xe tơ*

*Anh bèn tập tễnh làm thơ
Tự do, lục bát... anh tô bóng hình
Vĩ von anh dệt chữ tình
Đem lồng vào kính làm kính gọi thăm*

*Từ em qua phố chợ này
Cái buồn lạ nhĩ vụt bay mất rồi
Cây trơ nẩy lộc đâm chồi
Mùa xuân nở rộ trên đồi uyên ương*

*Bài thơ anh viết dễ thương
Anh tương tư cả con đường em đi
Bao nhiêu ảo ảnh tình si
Anh gom vào kết cho đầy chữ yêu*

Chiều nay anh nhớ em nhiều...

Kim Thành

xuân tình

*Này con chim sâu nhỏ
Chu mỏ hót trên cành
Mau xuống đây cho kịp
Cùng ta đón xuân tình*

*Nhạc xuân dâng mênh mang
Tình xuân ôi thên thang
Bờ tôi con sóng vỗ
Em bóng đổ tìm về*

*Nụ hồng xinh quá xinh
Lung linh trong nắng mới
Tỏa hương thơm nhè nhẹ
Dịu ngọt gót chân gà*

*Hỡi nàng tiên kiều sa
Đồng tiền sâu trên má
Em đi đâu mà vội
Cho tôi ngẩn ngơ nhìn*

*Nụ cười em giấu kín
Duyên thê em thả bay
Làm sao tôi biết được
Đường nào lên Thiên Thai*

*Này con chim sâu nhỏ
Sao chẳng xuống cùng ta
Hát bài ca hạnh ngộ
Tay ngựa đón xuân tình...*

Kim Thành

hỡi nàng thơ

*Có những lúc thơ tôi bay đâu mất
Nàng bỏ đi đem theo hết mộng mơ
Để mặc tôi chờ đợi rất bơ vơ
Nhìn cây cỏ cứ trơ như sỏi đá*

*Tôi rầu rĩ tôi gục đầu năn nỉ
Nàng vẫn lạnh lùng xa tít mù tăm
Viết khô mực nằm nghe buồn hiu hắt
Phím gõ rồi lại xóa cũng như không*

*Nàng thơ hỡi đã trót là tri kỷ
Có dễ gì nàng vỗ cánh bay xa
Hình như đã hơn năm năm đấy nhỉ
Ta gặp nàng khi máu võ buông tim*

*Ta gặp nàng một đêm hôn tơ tằm
Rồi thương yêu rồi gắn bó tận cùng
Nàng đã đến cho ta niềm hạnh phúc
Những tháng ngày vàng ngọc bỏ ta đi*

Nàng đã đến cùng ta nghe kể lễ
Một phận đời qua dâu bể sơn khô
Bình minh rực rỡ, bóng xế chiều tà
Cơn gió lạ đem theo mưa và nắng

Ta nhớ quá nàng ơi ta nhớ lắm
Xin hãy về tắm lại ánh trăng xưa
Trả lại cho ta cánh diều tuổi dại
Tiếng sáo chiều vọng gọi côi xa đưa

Trả lại cho ta phượng hồng sách vở
Những băng khuâng những khắc khoải từng giờ
Trả lại cho ta ôi! vì sao lạc
Mất biếc đông đầy tiếc nhớ khôn nguôi

Nàng thơ hỡi nếu có ngày vĩnh biệt
Không đổi hờn không oán trách vu vơ
Trong huyết lạnh nàng sẽ là trăng gió
Ru ta về với cát bụi mù xa...

Kim Thành

mùa xuân đến

*Có đôi chim nhỏ hót trong vườn
Âu yếm tỏ tình thật dễ thương
Tha vài cọng cỏ rồi bay vút
Chốn an bình xây tổ uyên ương*

*Nhành mai trước ngõ đang say ngủ
Bỗng giật mình như một nụ xanh
Mùa Xuân len lén vào mạch sống
Âng khuâng gió nhẹ nắng vàng hanh*

*Bướm bướm ẩn mình từ đông trước
Tưởng đã chết rồi trong lá khô
Ô hay ! Xuân đến nào ai biết
Bướm nhón nhơ bay phấn bụi mờ*

*Mưa xuân đẹp tựa màn sương mỏng
Ôm chuyển dòng ngang xuôi bến sông
Tôi vui... vui quá nên tôi đã
Cẩn võ Xuân ra từng mảnh hồng*

Tôn Thất Phú Sĩ

Tôn Thất Phú Sĩ (Nha Trang - 1964)

xin cảm ơn

*Cảm ơn em đã đến cùng anh
Giữa mùa thu lạnh nắng vàng hanh
Ngày hôm nay buồn dài vô tận
Bỗng thấy lòng vui đến vạn lần*

*Em ở từ xa về với anh
Khu vườn xinh xắn toàn lá xanh
Lững lờ sắc biếc màu mây nước
Chợt nở nụ hoa đỏ thắm cành*

*Em đến cho anh một món quà
Giấu trong ánh mắt bao thiết tha
Con chim vỗ cánh tìm tổ ấm
Hoàng hôn rực sáng trước hiên nhà*

*Xin cảm ơn em cảm ơn đời
Dẫu cho nhan sắc kém màu tươi
Trái tim vẫn mãi còn rung động
Để tưởng chừng mình vẫn hai mươi*

Tôn Thất Phú Sĩ

tình thơ

*Chúng mình quen nhau từ dạo ấy
Mùa thu bao nhiêu lá vàng bay
Là bấy nhiêu tình yêu tha thiết
Nao nức lòng anh em có hay*

*Đã mấy mươi năm lặng lẽ qua
Nhịp tim rung động vẫn chưa già
Tình thơ kết thành chùm phượng vĩ
Đỏ thắm trong ta suốt một đời*

*Hôm nay trở về thăm làng cũ
Hàng dừa ngày đó lá thêm xanh
Cây xoài trước ngõ thêm trái ngọt
Cây ổi nhà em lộc trầu cành*

*Dấu vết ngày xưa vương đó đây
Con đường đi học mộng vui đây
Hương cau thơm ngát thời niên thiếu
Ta đã rong chơi suốt tháng ngày*

*Tất cả cho anh mối tình thơ
Là nguồn hạnh phúc tự bao giờ
Gọi nắng tìm về ôm ký ức
Cho đời đẹp mãi một màu tươi*

Tôn Thất Phú Sĩ

đau lòng ghế đá

*Em đi về bên ấy với người ta
Anh ở lại nhật phượng hồng mùa hạ
Nức nở ve sầu, đau lòng ghế đá
Tình yêu đầu tê buốt buổi chia xa*

*Em bước đi dừng đứng như kẻ lạ
Muối xót lòng tươi tả mộng ngày xanh
Đường xuôi ngược có một người đứng đợi
Chiều xuống dần mong thấy bóng ai qua*

*Chợt bắt gặp một cái nhìn đầu đó
Kỷ niệm về thoáng nhớ ngủ trong mơ
Công viên buồn công viên như muốn khóc
Bóng hoàng hôn lạnh cóng phủ không gian...*

Tôn Thất Phú Sĩ

Melbourne Tháng 12 / 2004

mong ngày trở lại cali

*Trong tiếc nuối tháng ngày qua thân ái
Ngóng về Cali anh gửi vãn thơ
Suối tương tư xuôi theo miền thương nhớ
Chợt tủi lòng nghe tiếng gọi xa mong*

*Quận Cam vàng bài tình ca rạng rỡ
Em nữ nào để buồn viếng hồn anh
Thời gian trôi... phím sầu trôi... trôi mãi
Uớc một lần tay lại nắm bàn tay*

*Bình minh dậy mây giăng bay ra biển
Trời ở đây mất nắng thấy buồn thêm
Mượn gió Cali gửi tình sâu thẳm
Hỏi em còn mỗi sáng đứng bên hiên?*

*Hỏi em còn lặng im nhìn lá đổ
Mà xôn xao mà tha thiết từng giờ ?
Hỏi em còn thẩn thức ở trong mơ
Nhiều bút rút ngại ngần chưa muốn nói*

*Trưa hôm ấy mình hẹn hò quán nhỏ
Em xa xôi... ngọt lịm ly nước dừa
Anh ưu tư ngồi đếm từng giọt mưa
Nhớ nhớ quá hàng dừa Xiêm quê mẹ*

*Cali... Cali... giống quê mình lạ
Từ chén cơm cho đến miếng trầu xanh
Paris chừ... nổi nhớ cứ vây quanh
Ta thăm hỏi biết bao giờ trở lại*

Tôn Thất Phú Sĩ

lạ quá đi thôi

*Ngày qua ngày hồn ta nghe chơi với
Nợ suốt một đời lạ quá đi thôi
Đường đi dài đường vẫn xa vời vợi
Máu luân lưu máu chảy ngược về tìm*

*Một khoảng cách tưởng chừng như bé nhỏ
Mà trùng trùng mà xa tít mù tăm
Người nói đi, bao giờ trăng hóa kiếp
Ta ngồi đây khỏa lấp mộng trăm năm*

*Đêm hạ huyền đất trời nghe trần trở
Tiếng thời gian gõ nhịp đổ cô đơn
Thoáng băng quơ đưa ta về tuổi dại
Thấy chập chờn đâu đó lá me bay*

Mười ngón tay vụng về xua ảo giác
Vàng thơ rơi lác đác gọi mùa thu
Những mùa thu qua, “Mùa Thu Của Chị”
Vẫn còn rung trên đá lạnh hoang sơ

Cứ mỗi lần lặng nằm nghe hơi thở
Là mỗi lần tóc rụng ngủ bờ vai
Là mỗi lần, hơi người ơi có biết
Tình trong ta đắm ướt mái hiên Tây...

Xin tạ lỗi, xin ngàn lời tạ lỗi
Tạ lỗi người và tạ lỗi riêng ta
Để được quỳ trên muôn vàn nhung nhớ
Viết vãn kinh thơ tặng đóa Hồng Ân...

Kim Thành

màu áo tôi bay

*Mở tủ áo thấy đời mình trong đó
Có đủ màu xanh đỏ tím vàng đen
Cả màu trắng của một thời trẻ dại
Làm học trò tóc bím thích rong chơi*

*Những màu áo theo tôi qua ngày tháng
Mang tiếng cười tiếng khóc đến rồi đi
Hy vọng đam mê rục rịch cơn nắng hạ
Hiu hắt đông tàn cuối nẻo chên vênh*

*Vẫn thương lắm màu áo xanh hy vọng
Cho tôi còn ngóng đợi với chờ mong
Vẫn yêu lắm màu áo đỏ đam mê
Cho tôi nhỏ lệ viết câu thơ tình*

Vẫn tha thiết màu tím buồn rất Huế
Cái thuở tóc cài gọi nhớ vu vơ
Nhớ ghế công viên, nhớ chiều Đại Học
Nhớ buổi hẹn hò em đến sau anh...

Dĩ vãng hiện về chùng con chữ rồi
Tôi lặng nhìn vào bóng tối mù sương
Những chiếc áo đen sâu như thiên cổ
Là tiếc thương là sóng vỗ trùng trùng

Rồi anh đến...lạ lòng anh lại đến
Thêm một lần không hẹn ta gặp nhau
Thêm một lần tay lại nắm bàn tay
Trong huyền hoặc hai linh hồn chấp cánh

Nhưng chỉ thoáng thôi, vụt anh bay mất
Trả tôi về với chất ngát niềm đau
Hạnh phúc qua mau, tương phùng ngắn ngủi
Chiếc lá bên thêm gió cuốn về đâu ?!

Màu áo tôi bay...bay tận cuối trời...

Kim Thành

Con đường xưa ấy. Paris

ta khóc theo em

*Chia tay nhau lòng như dao cắt
Biết bao giờ mới gặp lại đây
Ngước nhìn mây, mây bay tan tác
Hỏi cỏ cây, cây cỏ rưng rưng*

*Những tượng đài màu đêm ngái ngủ
Âm thầm buồn đưa tiễn người đi
Con phố vắng đường như nín thở
Gửi niềm riêng qua cánh cửa hờ*

*Xôn xao đến sao giờ tắt nghẽn ?!
Paris đau... đau nhói từng cơn
Em đã khóc làm ta bối rối
Mắt nhạt nhòa ta khóc theo em*

*“Thôi đừng khóc, xin đừng khóc nữa
Đừng làm chao ước hẹn mai sau
Hãy giữ lấy muôn lời vàng ngọc
Thầm cảm ơn Thượng Đế Hồng Ân”*

*Một lần gặp, một lần ly cách
Thêm một lần phiền đá rêu xanh
Thêm một lần tay chờ tay vói
Tìm về nhau thương nhớ một người...*

Kim Thành
Paris Tháng 06/2009

đỗ dành

*Một chút đỗ dành tôi cho em
Một chút đỗ dành tôi cho tôi
Con tìm nghe tội nghiệp
Cõi lòng nghe rưng rưng*

*Xin hỏi ngọn núi xa
Đá có biết buồn đau
Xin hỏi tàu lá ngọt
Giọt nào giọt bình an*

*Trời tàn đông lạnh giá
Mưa thác đổ từng hồi
Thôi em đừng nói nữa
Hương lửa còn gì đâu*

*Ngàn thương là trái đắng
Ngàn nhớ là trùng khơi
Biển đây vui dậy sóng
Nỗi sâu cũng lao đao*

*Bàn tay buồn xanh xao
Vói trời cao không tới
Bàn tay dài năm ngón
Khép kín những muện màng*

*Có phải rằng tôi mơ
Khi mình đang rất thức
Hỏi Ngưu Lang Chúc Nữ
Bao giờ hết phân ly ?!*

Kim Thành

nợ nhau

Thơ: Kim Thành
Nhạc: Lê Mạnh Trùy

♩ = 75 Slow

Em nợ tôi Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày Ta nợ

nhau trọn năm tháng cuối đời Một mai kia khi già từ cõi

thế Biết mình còn có nợ để cho nhau Có những buổi

chiều Đêm về rất vội Có những đêm buồn Chẳng đếm được
sao Anh đã lang thang Như mực đồng giữa sa mạc
lạnh Buồn hiu Nhóm ngọn lửa hồng sưởi ấm cô đơn Em
ơi ! Sao ta nợ nhau mà không thể trả Em ơi ! Hãy nói cho
anh nghe đi Con đường nào đi vào huyền thoại Và con đường
nào là bể khổ trầm luân Em ngồi đó một mình Ngày dài vô
tận Ngóng đợi con đò xuôi mái một dòng sông ... Em vẫn nợ
tôi Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày Ta vẫn nợ nhau một khối tình
sầu ...

hoa độ lượng

*Ngước mặt nhìn lên hình anh
Thấy hoa Độ Lượng nở xanh cả trời*

*“Em, vạt nắng chiều rất lạ
Đậu trên những tàng cây
Vàng thu buồn hiu hắt
Hụt hẫng cõi riêng mang
Em hãy khóc đi
Cho biển nhớ đầy thêm chút nữa
Có gì đâu mà e ngại
Khi tàn phai đổ xuống một phận người*

*Em, một que diêm lóe sáng
Sưởi ấm ngọn sâu đông
Nhen nhúm niềm hy vọng
Em hãy cười đi
Có gì đâu mà bối rối
Đừng để bóng tối chìm sâu
Nhạt nhòa dư ảnh
Bên kia đời anh sẽ thiếu mất vần thơ*

*Em hãy mộng mơ
Hãy cười và hãy khóc
Hãy dỗ dành ngọt đắng rót trên môi*

*Những trâm tư đứt đoạn
Những ảo tưởng thăng hoa
Những trăm năm gấn bó
Những đến và những đi
Những không và những có...
Làm sao em biết được
Để hái cho mình một trái chín hoài mong”*

*Nhớ anh em ngóng con đò
Chở hoa Độ Lượng đứng chờ bên sông*

Kim Thành

em đi rồi

*Chia tay nhau, em trở về xứ lạ
Con phố chiều quay quắt thiếu người thương
Bên kia trời hắt là cỏi vẩn vương
Để anh gọi tên em làm điểm hẹn*

*Chia tay nhau, như một lời nhắn nhủ
Mỗi ngày qua là mỗi nhớ nhung về
Tâm hồn anh ngọn núi lửa đam mê
Không yên nghĩ vỡ tan thành mảnh vụn*

*Em đi rồi Paris buồn gió cuốn
Chiều sông Seine đâu nữa bước song đôi
Hạnh phúc nào đưa thuyền tìm Bến Đợi
Anh thẫn thờ vun xới mối tình si*

*Có một lần cô đơn về bóp nghẹt
Trái tim anh đau nhói buốt đợi chờ
Anh gọi vô cùng vòng tay rộng mở
Ôm cho trọn hình bóng dáng kiều sa*

*Có một lần anh đi qua bến mộng
Thấy em cười lỏng lẻo tóc mây đưa
Mùa thu về lá vàng rơi trước cửa
Vẫn xa xôi... vẫn sóng vỗ bạt ngàn*

*Con thuyền tình
BẾN ĐỢI
Tháng ngày trôi...*

Tôn Thất Phú Sĩ
Paris 2007

có khi nào nhớ lại

*Em biết không
Chiều nay mình anh trên đường vắng
Những sợi tuyết rơi về một phía
Gió lạnh ngược chiều khắc khoải bờ sông Seine
Anh muốn đi vào một vùng xa lắc
Nơi cỏ hoang không dấu chân người
Nơi có hàng cây Kiền Kiền trăm năm tuổi
Để thấy mình già cõi bởi si mê
Tìm anh đau buốt
Khi đất trời giận dữ nổi cơn dông
Thịt da anh tê cứng một nỗi niềm
Bởi vì rét, vì mưa, vì tuyết phủ*

*Em thương yêu
Lòng anh không tự chủ
Như con tàu ra khơi không hải đồ
Không định hướng được, đành theo con sóng
Trôi giạt theo dòng chẳng thể gọi tên*

*Trong lênh đênh năm tháng
Có khi nào em nhớ lại một bài thơ
Bài thơ ngày xưa anh đã viết
Cho em
Vào một hôm bỗng thần tiên gãy cánh
Vũ trụ quay cuồng nước mắt trào tuôn
Có khi nào em biết được niềm đau
Của một người
Là anh
Thẫn thờ bên bờ tuyệt vọng
Nhìn bóng con tàu xa dần tầm mắt...*

*Em thương yêu
Xa rồi sao
Xa thật rồi sao?
Không, trùng khơi cách biệt anh sẽ mãi tìm về...*

Tôn Thất Phú Sĩ
*Bờ sông Seine
Tháng 07/2006*

năng lên rồi tôi đã có tình tôi

*Con suối mát chảy vào miền ước vọng
Tảng đá ngầm không ngăn nổi dòng sông
Nước xuôi nguồn tuôn vào vùng biển rộng
Ngập đôi bờ xõa cát trắng mênh mông*

*Trong mộng ảo ta đi tìm mặc tưởng
Thấy mơ hồ em đứng đó chờ vơ
Những xa xôi bỗng như con sóng vỗ
Đưa ta đi vào nỗi nhớ trùng vây*

*Có phải đây là mùa xuân ta đợi
Có trời xanh bên những nhánh hung vàng
Đừng nói nữa em ơi đừng nói nữa
Mười ngón tay đan còn lại cho em*

*Lâu lắm rồi vẫn nghe hoài tiếng gọi
Mây vẫn bay biên biệt bốn phương trời
Ta lãng du thả tâm nhìn mắt ngóng
Sóng trong đời vẫn mãi mãi reo vui*

*Giấc mơ dài ta chưa đi trọn vẹn
Thương rất nhiều những ước hẹn mai sau
Đường quanh co dù có xa diệu vợi
Nắng lên rồi... tôi đã có tình tôi...*

Tôn Thất Phú Sĩ

dỗi hờn

*Một người buồn buồn đi ven sông
Dang tay hứng lấy giọt nắng hồng
Thấy bóng hình người thương trong đó
Buổi chiều về rất nhớ rất mong*

*Một người thần thờ bên trời gió
Cô đơn đi, hạnh phúc vẫn đầy
Bàn chân bước nhẹ trên cỏ dại
Buổi chiều về tình ngủ trên vai*

*Có hai người đang dỗi hờn nhau
Trùng khơi cách trở dạ nôn nao
Đường đời đôi ngã như vô tận
Ấp ủ lòng đau trong suốt thơ*

*Vườn mơ mở cửa chờ giao cảm
Giấc mộng an lành trải thảm xanh
Trên dốc đứng bóng ai thấp thoáng
Người về rồi mạch sống xôn xao*

*Con chim lạ thì thăm hỏi lá
Rồi vụt bay tìm bạn tâm đầu
Gió rì rào gió lửa tóc rối
Lời dỗ dành ta để cho nhau*

*Người ơi nếu có đổi hờn
Xin như mưa bão đến rồi tan mau*

Tôn Thất Phú Sĩ

tĩnh mộng

*Giọt nước mắt trong của người đưa tiễn
Luôn có một hình bóng để đợi chờ
Và cứ thế đời là niềm hy vọng
Cây trơ cành vươn tới một mùa xuân*

*Ta là sóng và em là mây trắng
Sóng dạt dào ru bờ cát từng đêm
Mây lang thang trôi về nơi vô định
Sóng và mây mãi mãi vẫn êm êm*

*Ta ao ước đưa em vào phiêu lãng
Buồm giương cao gọi gió giục thuyền xa
Thổi mát dịu tình xanh màu nước biển
Cùng dịu nhau đến bờ bến yên bình*

*Trong khoảnh khắc bỗng thấy mình thoát tục
Mây trên cao chìm xuống đáy khe vàng
Nguồn ánh sáng là niềm vui bất tận
Thương yêu người ta thương cả trời thơ*

*Thương yêu người tìm hồng ta đi trước
Lòng rộn ràng lộng bóng dáng kiều sa
Giấc mơ qua... trôi dài theo sóng biếc
Người không về ta tỉnh mộng Liêu Trai...*

Tôn Thất Phú Sĩ
Paris Tháng 11/2007

Sự cô đơn và khát vọng đợi chờ... trong thi phẩm Bến Đợi

LÊ MIÊN KHƯƠNG

Trong nền ngang thi phẩm thời nay (ở Việt Nam có hơn 700 tập thơ ra đời mỗi năm, ở vùng Quận Cam California nghe nói có tới vài chục thi sĩ trên một cây số vuông!), thời mà thơ rẻ rúng không người mua, in ra chỉ để tặng bạn bè, tập thơ Bến Đợi ra đời như luồng gió mát trong không khí nóng nực mùa hè.

Tập thơ khổ 14 x 21cm, dày 207 trang, có tranh minh họa, có những bản nhạc (phổ thơ Kim Thành và Tôn Thất Phú Sĩ (TTPS)), được trình bày rất trang nhã, biên soạn công phu, không có lỗi chính tả như ta thường thấy ở một số tập thơ.

Đọc tập thơ « Bến Đợi » xuyên suốt gần 40 bài thơ của Kim Thành (không kể 40 bài phụ họa và cảm xúc của người em TTPS)(1), chúng ta thấy được nỗi lòng ai oán đầy thương nhớ xót xa của người quả phụ đối với người chồng tiền định đã vĩnh viễn ra đi xa lìa cõi thế.

Cách đây khoảng một năm rưỡi, tình cờ người viết bài này có đọc được một bài bình thơ rất hay của Phan Thái Yên trên

nguyệt san điện tử Giao Mùa: «Kim Thành... Người Sương Phụ Làm Thơ » (2). Đọc kỹ xong bài đó thì tôi biết chắc chắn nhà thơ Kim Thành mà Phan Thái Yên đã nói đến chính là cô giáo đã dạy Pháp văn cho tôi thuở xưa ở trường trung học Phan Châu Trinh Đà Nẵng những năm 1962-63. Tôi tìm tất cả các bài thơ của cô, in ra trên giấy, và trong mấy ngày liên tiếp đã đọc trên đường đi làm bằng xe lửa. Tôi đã trao đổi thư với cô: «Thơ của cô hay quá, ngoài tài làm thơ của cô ra, xúc tác mạnh chính là cá nhân cô đã trả một giá quá đắt: mất vĩnh viễn người chồng thủy chung, yêu thương nhau từ thuở còn rất ngây thơ. Sự mất mát to lớn đó, cái đau đớn vô cùng tận đó đã bắt cô phải trang trải lòng mình trên giấy dưới dạng thơ ca. Chắc chắn là cô cũng đã yêu thơ từ lâu rồi, nay đúng là dịp để cô bày tỏ nỗi lòng của mình trước tan tác của sinh ly, của đớn đau thương nhớ ngút ngàn với người tình si đã để cô ở lại một mình».

Trong tập thơ «Bến Đợi» có thêm một số bài thơ mới. Ngoài một vài bài viết kỷ niệm thời sinh viên Đại Học Sư Phạm Huế, thời đi dạy học trường Phan Châu Trinh Đà Nẵng và Võ Tánh Nha Trang, hoặc tâm sự với người em TTPS, hoặc về nóng bỏng thời sự (Em bé Iran), mừng ngày con đi lấy chồng, tất cả các bài thơ còn lại đều nói đến tình cảm đau xót nhớ thương người chồng mến yêu đã mất. Đúng như tựa đề của tập thơ, sự trông chờ, mong đợi một tương phùng bên kia thế giới là sợi dây xuyên suốt mấy chục bài thơ. Một cuộc hẹn hò tương lai được loan báo, như cuộc gặp gỡ định mệnh của hai tâm hồn trước đây năm mươi năm. Bến đợi, bến bờ đợi mong, bến giang đầu, bến mộng, bến mơ, bến đỗ... là những chữ được lặp đi lặp lại nhiều lần như một khẳng định cho cuộc hẹn hò sắp tới đó.

Vâng, có những con người trời sinh ra là để gặp nhau, thương nhau, chờ nhau ngay từ tiếng khóc đầu đời, như một định mệnh, không hề hay biết trước :

*Em đang đi giữa trời Hai Tháng Tám
Ngày Anh vào đời rộn rã yêu thương
Của Mẹ của Cha và gió muôn phương*

*Anh đã đến chờ em Anh đâu biết
(Anh Vội Để Một Vần Thơ Đâu Đó)*

Quen nhau ở lứa tuổi vị thành niên, lớn lên bên dòng sông Hàn, rồi những tháng năm cùng theo học Đại Học Sư Phạm Huế bên con sông Hương, Bến Ngự trữ tình, họ đã yêu nhau và kết duyên cầm sắt:

*Ta gặp nhau năm mười bốn tuổi
Một sáng mùa xuân
Nắng vàng rực rỡ
Mắt anh cười không gian rộng mở
Thầm chuyên chở một tình si
(Ngồi Tiếc Ngẩn Ngơ)*

Họ đã sống rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi nàng không cần phải làm thơ «Ngày xưa em không làm thơ/Bởi anh là cả trời mơ bên mình» (3) (Mất anh em làm thơ). Rồi “Bỗng một hôm em trở thành quả phụ”, người yêu dấu đã đành đoạn cất cánh bay xa biên biệt, để lại trần gian những tiếc nuối khôn nguôi:

*Anh ơi bây giờ
Em ngồi tiếc ngẩn ngơ
Nghe mưa rơi rụng ngoài song cửa
Nghe những giọt buồn rớt quanh đây...
(Ngồi Tiếc Ngẩn Ngơ)*

Nếu Xuân Diệu xưa kia hăm hở rạo rực, mê đắm cuồng nhiệt, vội vàng giục giã yêu như sợ thời gian xuân trẻ sẽ trôi đi nhanh chóng, thì người con gái xứ Quảng, tuy cũng có trái tim lửa cháy như bị hạn hán chỉ chờ cơn mưa lũ dâng trào, chỉ chực để «được» vỡ òa, lại có cái say đắm đầm thắm:

*Và từ đó
Ta thương nhau thấm thiết
Chia sẻ mỗi buồn vui*

Tình đầu đầu hay biết
Đời vũ khúc rong chơi cùng năm tháng
Dem vô thường bỏ lại sau lưng
(Ngồi Tiệc Ngẩn Ngơ)

Anh đã đến cùng em không hẹn trước
Mùa xuân nào cỏ xanh mượt bờ dâu
Mây trên cao bỗng vội vã tan mau
Và nắng mới trải dài bao mộng ước
(Cảm Tạ Tình Anh)

Hai năm sống ở Paris sau khi rời quê hương và trước khi tìm về miền đất hứa Cali là những ngày «lênh đêngh nơi xứ lạ» nhưng vô cùng thi vị. Paris ngày tháng cũ bên người yêu dấu đã để lại trong tâm tư của người sương phụ biết bao hồi tưởng, chập chờn ký ức khó quên. Nàng trở lại đây «sau hai mươi sáu năm dài», tâm hồn héo úa, úa lệ bước trên những con đường thơ mộng một thời chung bóng mà giờ đây chỉ còn là kỷ niệm. Hai mươi sáu năm, mái tóc bỗng bênh buông thả đôi vai ngày xưa nay đã «hai màu» theo với thời gian. «Lòng buồn như bìa mộ», nàng bàng hoàng rung cảm đau đớn nhớ lại cái «thở trầm hương» đã qua không bao giờ trở lại:

Anh, em đã trở lại Paris
Sau hai mươi sáu năm dài
Cùng anh
Vượt trùng dương tìm đất hứa
Hai mươi sáu năm em già hơn trước
Một mình, trống vắng
Tóc hai màu khó che dấu nét phai

Em trở lại đây
Không có đợi chờ
Lòng buồn như bìa mộ
Nhớ bước chân anh trên từng viên gạch cổ
In dấu mỗi lần qua
Nhớ nụ cười anh ôm kín nỗi lo xa

*Những tháng ngày chúng mình lênh đênh nơi xứ lạ
Anh, em đã trở lại Paris
Đi giữa mưa gầy Tháng Bảy
Kỷ niệm chập chùng trang ký ức
Mắt cay cay cơn huyễn mộng trùng trùng
(Em Đã Trở Lại Paris)*

Yêu người yêu cả đường đi lối về. Vương quốc tình ái hồn nhiên đắm thắm một thời Paris mà nàng trân trọng, chỉ là một nỗi dài của tình yêu cộng hưởng với người tình đầu tiên và mãi mãi ngàn sau. Nàng đã trải lòng mình, qua lời nhắn nhủ, san sẻ cùng người em rất thân thương TTPS:

*Em sẽ nhận ra
Trong bao la
Từ thình không vọng lại
Điều ru buồn u uẩn của sinh ly
Em sẽ nhận ra
Căn nhà đó Beautreillis một thuở
Sau cánh cửa mở hờ
Là một trời dấu yêu ấp ủ
Là hương đêm tỏa ngát đóa diêu kỳ
Và em ơi!
Hãy cúi xuống
Hôn dùm chị bờ rêu phong trước cổng
Nhặt hộ anh viên sỏi đá ngậm ngùi
(Nhớ Nghe Em)*

Mùa thu tháng mười đi qua từng chân tóc rụng với nỗi nhớ mù khơi, nàng gửi hồn mình theo cánh nhận bay xa:

*Em ngồi đây, héo nụ cười
Tháng mười vàng trở nghe buồn mang mang
Chìm theo cánh nhận về ngàn
Tóc em rụng xuống sợi nào cũng anh
(Mất Anh Em Làm Thơ)*

Cũng có khi, trong nỗi buồn chất ngất bóp chết con tim, không biết bám víu vào đâu, Kim Thành đã vô lý, rất tình, trách cứ người yêu. Và cái nũng nịu hờn dỗi «vô lý đó» đã làm người đọc càng thêm thương cảm :

*Lời thề đó năm mươi năm chưa đủ
Anh hãy đền em những ngày tháng cũ
Hãy đền em giờ đây tàn bóng đổ
Em bơ vơ nỗi nhớ buốt hồn đau
(Bỗng Một Hôm)*

Tương tư khắc khoải đợi chờ, điều hiu trong ốc đảo cô đơn, thuyền lạc bến đi không tới bờ, đàn đứt dây cung giai lạc điệu, một mình băng khuâng trong ảo giác chấp chờn ẩn hiện:

*Cơn gió nhẹ theo mây vờn tóc rối
Là cơn mưa dội mát đến vô cùng
Vỗ về ta qua từng giờ hấp hối
Biển ngục tù thành hải đảo hoang vu*

...

*Đêm xanh xao buồn lênh đênh bất tận
Đời theo đời lặn độn kiếp phù vân
Nỗi khắc khoải xoáy mòn tim nhức nhối
Ta một nhòai ôm bóng tối vây quanh ...
(Một Cối Chập Chùng)*

Để rồi nước mắt âm thầm chảy ngược vào tim. Tưởng gần gũi trong gang tấc mà xa cách với vợ ngàn trùng. Ấm ảnh, thao thức, gợi nhớ, suy tư, mộng mơ ... đã hạ sinh được những vần thơ u uẩn, tràn đầy nước mắt, thấm đẫm lòng người:

*Đêm hôm qua em nằm yên không ngủ
Nghe nhạc buồn em ngỡ bước chân anh
Bỗng tỉnh tú vờ tan từng mạch máu
Anh xa xôi cũng chưa hết ân cần*

*Tình anh đó... hồn em như bối rối
Nước mắt nào nghe cay chát bờ môi
Anh run sợ, «đừng em ơi đừng khóc
Tội nghiệp em đau nhức trái tim anh»
(Cảm Tạ Tình Anh)*

Thỉnh thoảng đâu đó ta lại bắt gặp cái sắc sắc không không thoáng đượm chất Thiền :

*Em đứng nơi đây ngóng đợi gì
Tìm anh? Anh đó mãi tìm chi
Hồn ta một phiến ngàn dâu bể
Đổ xuống đời nhau vạn kiếp sau
(Đếm Sao)*

Hoặc thiết tha réo gọi và chơi vơi trong cái vô định của cuộc đời không biết sẽ trôi về đâu :

*Mùa thu đến trời vẫn cao vời vời
Anh, Phố Hà, dòng sông mãi trôi xa
Xin chớ phôi pha
Hồi trầm luân em nương tựa
Đưa hồn thơ đến tận cửa u linh*

...

*Trong tĩnh lặng dịu hùi
Tiếng kinh cầu vọng gọi
Ta giật mình tự hỏi
Cõi chấp chùng hay ngỗ cụt không tên
(Một Cõi Chấp Chùng)*

Không lảng lơ như Thị Mầu, đoạn trang chung thủy với tình yêu, Kim Thành đã không chấp nhận thái độ mà cô cho là chao qua chao lại trong tình cảm của nhân vật CHỊ RÊU trong phim «Phố Hoài» của đạo diễn Song Chi (4) mà hai cô trò đã có dịp trao đổi. Đó là cái rigueur morale mà cô vẫn nuôi dưỡng cho quan niệm tình yêu của mình.

Tình yêu như cây lớn, như biển cả, là cội nguồn tươi mát,

là động lực thúc đẩy sáng tạo, mảnh đất màu mỡ nuôi dưỡng trái tim đa cảm đi tìm không tưởng:

*Chiếc lá lìa cành đi đâu mà vội
Đời biển dâu tôi đứng ngóng từng giờ
Những đợi chờ dường như dài bất tận
Để bao lần trăng tròn khuyết thương mong*

...

*Câu thơ viết động tình theo hơi thở
Bay bơ vơ tìm bến mộng đầu non
Ngõ đường cùng chạm bàn tay tượng đá
Trời ơi trời... tôi gục ngã tương lai
(Buồn Vui Mưa Nắng)*

Dòng thơ Kim Thành đôi khi biến động nhẹ nhàng trong nỗi buồn xa vắng vương vất ít nhiều chút tình hoài cổ Bà Huyện Thanh Quan:

*Vẫn một vầng trăng treo giữa trời
Tình mình nay đã cách đôi nơi
Bến đợi thuyền neo chờ cổ độ
Chẳng biết chừ sóng vỗ nơi mô*

*Phố xưa một thoáng trầm hương cũ
Đã phủ rêu phong luống ngậm ngùi
Phủ bụi trần gian anh lạc cảnh
Em hồn đơn lạnh ngóng trăng rơi...
(Trăng và Tôi)*

Nhưng có lẽ bài thơ buồn nhất, cô đơn nhất, là bài thơ tác giả đã viết như một tình thư gửi người dấu yêu khuất bóng, biệt chân mây, trong Ngày Tình Yêu :

*Ngày Valentine buồn hiu hắt
Tình xa bay tận cuối chân mây
Anh có biết em đang lệ đổ
Ngồi vỗ về nỗi nhớ khôn nguôi*

Màu thời gian xanh xao tàn úa
Tiếng chuông buồn réo gọi âm xa
Tim thức giấc hay tim đã chết?
Giữa khô cần sỏi đá tro tro
(Tình Cuối Chân Mây)

Anh đã bỏ đi, đã lỗi hẹn, nhưng tình anh thì trước sau «mãi mãi không phai». Ta thấy Kim Thành là người có cái may mắn được lá bùa tình yêu chiếu mạng, nâng niu che chở suốt một đời. Phải chăng cái may mắn đó đã làm cho sự mất mát càng to lớn hơn và nỗi đau càng thêm vô cùng?

Anh Hoàng Tử không chỉ ngày gặp gỡ
Tóc điểm sương vẫn gói mộng từng giờ
Đời sỏi đá anh dịu em sánh bước
Trải muôn hoa ta luân vũ nghệ thường

Những đứa con mình kim cương ngọc quý
Là kho tàng anh để lại cho em
Cảm tạ tình anh một đời chung thủy
Cảm tạ tình anh ơn phút tình cờ
(Cảm Tạ Tình Anh)

Trong khát vọng đợi chờ, nghi vấn thường đặt ra, ta bắt gặp những tiếng thở dài thờ thẩn, trong mơ hồ một cõi ngóng trông:

Bến đợi bây giờ ở nơi đâu ?
Người ơi có biết em đang sầu
Nhìn bốn phương trời xa xa lắc
Chỉ thấy một màu thương nhớ thương...
(Nghe Hồn Bay Bồng)

Giấc mơ Ngưu Lang Chức Nữ cũng chỉ là một hy vọng viễn vông trong mệnh mông vũ trụ, thời gian xâm thực làm hao mòn lòng tin nơi cuộc gặp gỡ cuối cùng:

Hỡi cánh gió thả trôi niềm mơ ước
Chở giùm ta cầu Ô Thước sông Ngân
Chút trần ai tơ vương còn sót lại
Giấc mộng hờ không dấu vết ăn năn...

...

Tháng Bảy mưa ngâu
Giọt buồn rơi rất khế
Trên tàng cây xanh lá
Uớt sũng trái tim đau
Em ngược mặt nghe hồn băng giá
Nhìn trời cao chẳng thấy bóng thương yêu
(Tháng Bảy Mưa Ngâu)

Nhưng cuối cùng thì Kim Thành vẫn «Ta Chừ Vẫn Đợi». Ở đây không có sự suy tính, mà là một khẳng định vô cùng lãng mạn hướng về tương lai mờ mịt:

Tình rơi rụng, một cung đàn đứt phím
Tím một góc trời tím bước đi hoang
Chiều buông lơ lửng nhìn dòng sông nước chảy
Nước chảy qua cầu sỏi đá buồn đau

Nước chảy qua cầu ta chừ vẫn đợi
Vận cuộc đời đi cho hết trăm năm
Âng khuâng gì những xa tím mù tăm
Mưa, mưa mãi, mưa hoài, mưa chẳng tạnh
(Ta Chừ Vẫn Đợi)

Với tập thơ Bến Đợi, tác giả Kim Thành không tìm cách cách tân thơ, không làm dáng, làm điệu bộ như một số nhà thơ (lớn hoặc nhỏ), không dùng ngôn từ lắt léo hay lèo lẻo với những xuống hàng, chấm câu cầu kỳ. Dễ đọc, dễ hiểu, có biên độ xúc cảm lớn vì chân thật, giàu nhạc tính, giàu hình ảnh màu sắc như hội họa. Đặc biệt thơ gây xúc động mạnh mà vẫn không làm người đọc có cảm giác quá than khóc ảo não: một ngữ ngôn biết tự điều tiết lời. Tập thơ Bến Đợi có nhiều bài đạt tới đỉnh cao, rực rỡ sáng. Có những câu trong

bài rất tài hoa. Về kỹ thuật thuần túy : có những câu thơ lục bát hoặc song thất lục bát gieo vần không tuân theo luật lệ cố hữu (ngay cả những tác phẩm lớn cổ điển cũng ít có 100% đúng luật !), nhưng sự «nhảy rào» này không làm tổn hại chất thơ, ngược lại đã làm tăng lên sự uyển chuyển nhịp nhàng, thể hiện biệt tài riêng của tác giả ! Nguồn thơ có sức xúc cảm lay động lớn và giàu nhạc điệu khiến ta dễ dàng chấp nhận và quên đi cái máy móc khư khư cứng ngắt của kỹ thuật. Mục đích của thơ không phải là diễn tả mượt mà tình cảm của trái tim sao ?

Mấy ai trong chúng ta nhớ và thuộc lòng hàng trăm hàng nghìn bài thơ của các tác giả nổi tiếng như Xuân Diệu, Huy Cận, Thế Lữ, Nguyễn Bính, Chế Lan Viên, Tế Hanh,...Có ai nhớ được vài câu bản dịch tiếng Việt của Tỳ Bà Hành trong sự nghiệp thơ đồ sộ của Bạch Cư Dị đời thịnh Đường ? Có thể chúng ta thuộc một vài bài, có thể một vài câu (trong một bài) của một tác giả nào đó. Như vậy, trong thực tế, câu thơ đóng vai trò rất quan trọng trong một bài thơ, cũng như một bài thơ (chất lượng) đối với một tập thơ (số lượng). Trong ý nghĩa này, thơ tình Kim Thành có những bài rất hay (Em đã trở lại Paris, Mất anh em làm thơ, Ngồi tiếc ngắn ngủi, Bồng một hôm, Cảm tạ tình anh, Đếm sao), một ngày nào đó có thể được sắp vào kho tàng văn học sử thơ tình Việt Nam, theo thiện ý người viết bài này (cũng như bài “Màu tím hoa sim” của Hữu Loan viết cho người vợ trẻ bị chết đuối). Những bài thơ vừa kể trên của Kim Thành (5) làm người đọc xúc động vô cùng vì lời lẽ chân thật thiết tha, chữ nghĩa kén chọn, súc tích mượt mà nhưng bình dị, nói lên được nỗi lòng u uẩn thương nhớ chất chứa đầy kỷ niệm của nhà thơ với người chồng đã khuất. Đặc biệt bài “Em đã trở lại Paris” đã làm người viết choáng váng, đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, mà lần nào cũng “mất cay cay” như một câu trong bài thơ đó.

Lê Miên Khương

Paris, tháng 9 / 2007

(1) Vì bài viết giới hạn, chúng tôi chỉ đề cập đến thơ Kim Thành mà thôi.

(2) Phan Thái Yên, «Kim Thành... Người sương phụ làm thơ», nguyệt san Giao Mùa (có in lại ở phần cuối tập thơ này).

(3) Tất cả các câu viết nghiêng là trích thơ Kim Thành, trừ khi có chú thích khác.

(4) Phim Phố Hoài kể chuyện anh Dậu học giỏi con nhà nghèo, sau mấy chục năm du học thành danh ở hải ngoại, về lại thành phố tuổi thơ Hội An, tìm lại nhà thầy giáo cũ để trả ơn nghĩa. Dậu và người chị (Rêu, con gái của thầy) nhắc lại những dĩ vãng êm đềm trong khung cảnh đặc biệt của phố Hội. Một phim đầy thơ tính.

(5) Website thơ Kim Thành: www.kimthanh.net

chơi vơi

Thơ: Kim Thành
Nhạc: Mộc Thiêng

$\text{♩} = 60$

Dm *Boston* Gm

Tôi mảnh hồn chơi vơi Đang nằm nghe mưa rơi

Dm A7 F

Giọt mưa buồn nghe lạ Rớt trên tàng lá khô

Dm F

Giọt buồn như kinh khô Đổ xuống nỗi cô đơn

Bb Dm

Thấm vào từng mạch máu Làm đau nhói con tim

Không gian im tiếng gọi Chim quên hót trên cành Tình vội
bay đầu mất Lặng lẽ tôi tìm tôi Lặng lẽ tôi tìm tôi
Để biết mình đang nhớ Để biết mình đang thương Con đường
Chập chờn trong ảo giác Bên bờ sông hiu quạnh Một
người đứng bờ vơ Xin hỏi nụ tình thơ Bao giờ
thôi hẹn ước Xin hỏi mảnh hồn tôi Bao giờ thôi chơi
với

ước gì tôi lấy được nàng

Thơ: Tôn Thất Phú Sĩ
Nhạc: Nguyễn Ngọc Điệp

♩ = 106

D Vui, hồn nhiên *Bm* *D* *Bm*

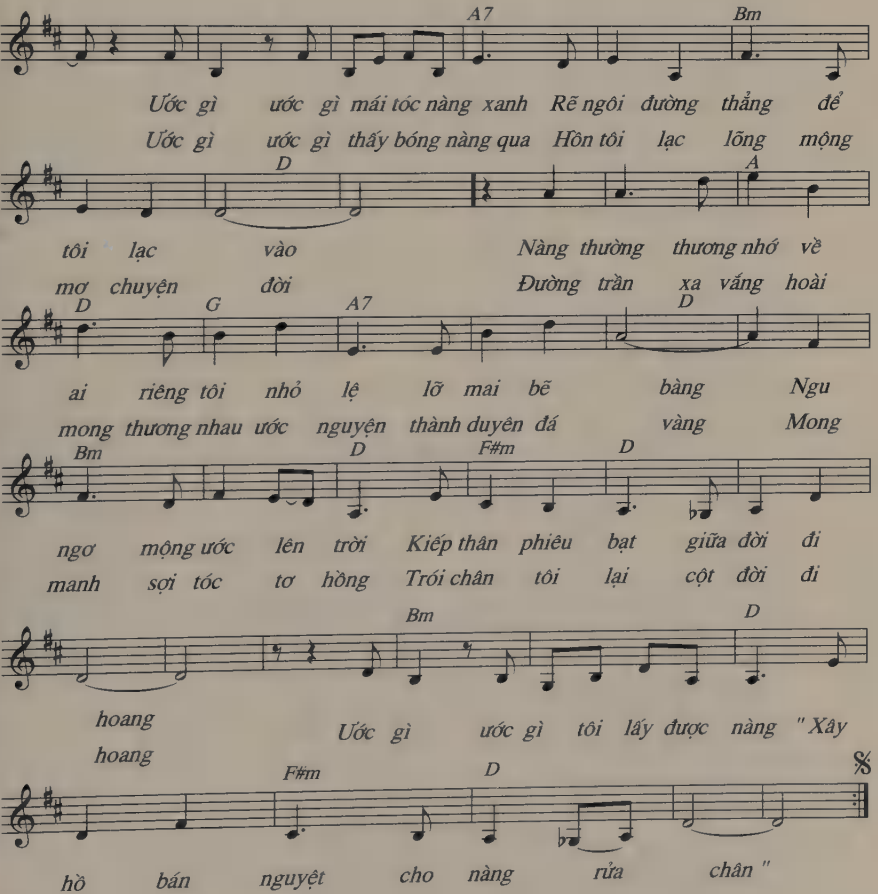
Ước gì ước gì trong trái tim nàng Vẫn còn vẫn
Ước gì ước gì tôi thấy nàng buồn Mất còn mất

D *G*

còn một chỗ Để dành cho tôi Ngại ngần tôi
còn đắm ước Bỏ dành cho tôi Thà rằng không

A7 *Bm*

gởi bài thơ mong tim đón nhận Vẫn thơ vụng về
nhớ thì thôi tên ai khẽ gọi Buồn ơi là buồn

Uớc gì ước gì mái tóc nàng xanh Rẽ ngôi đường thẳng để
 Ước gì ước gì thấy bóng nàng qua Hồn tôi lạc lũng mộng
 tôi lạc vào Nàng thường thương nhớ về
 mơ chuyện đời Đường trần xa vắng hoài
 ai riêng tôi nhỏ lẻ lỡ mai bề bằng Ngu
 mong thương nhau ước nguyện thành duyên đá vàng Mong
 ngơ mộng ước lên trời Kiếp thân phiêu bạt giữa đời đi
 manh sợi tóc tơ hồng Trói chân tôi lại cột đời đi
 hoang Ước gì ước gì tôi lấy được nàng "Xây
 hoang hồ bán nguyệt cho nàng rửa chân "

Những CD Thơ Nhạc đã thực hiện:

- **Rồi Cũng Đi Qua**
- **Mất Anh Em Làm Thơ**
- **Bệnh Bồng Biển Khơi**
- **Một Cõi Chập Chùng**
- **Yêu Thương**
- **Ngàn Năm Mây Vẫn Bay**
- **Lặng Lẽ Tôi Tìm Tôi**
- **Chơi Vơi**
- **Vẫn Còn Đây Một Thuở**
- **Chỉ Biết Là Thương**

Những CD Thơ Nhạc sắp thực hiện:

Hồi Nàng Thơ

Thơ Kim Thành & Tôn Thất Phú Sĩ
Nhạc Mộc Thiêng

Em Đã Trở Lại Paris

Thơ Kim Thành & Tôn Thất Phú Sĩ
Thi Nhạc Giao Duyên

Đá Vàng

Thơ Kim Thành & Tôn Thất Phú Sĩ

mục lục

<i>Thay lời tựa</i>	09
<i>Suy tư về nhan đề một tập thơ</i>	11
<i>Đọc thơ Bến Đới: Ngô Đức Diễm . Văn Đàn Đồng Tâm . Hàn Giang . Viên Linh . Trần Bình Nam . Phong Vũ . Hà Thúc Như Hỷ . Hội HQ/VNCH . Hoàng Hương Thủy . Bùi Bích Hà . Doãn Quốc Sỹ</i>	17

Thơ KIM THÀNH

<i>Vần Thơ Em Viết</i>	22
<i>Trăm Năm Vần Thế</i>	24
<i>Trở Trời</i>	26
<i>Quạnh Hiu</i>	28
<i>Trăng Ngủ Quên</i>	32
<i>Mùa Xuân Đó Phút Tình Cờ</i>	44
<i>Thuở Ấy Học Trò</i>	47
<i>Em Một Thời Đồng Khánh</i>	49
<i>Hôm Nay Tôi Vui</i>	51
<i>Thần Tiên</i>	53
<i>Về Với Huế</i>	64
<i>Đá Vàng</i>	66
<i>Ngàn Năm Mây Vẫn Bay</i>	67
<i>Phượng Tím Buồn Tênh</i>	69

<i>Anh Có Về Thăm Em Chiều Nay</i>	72
<i>Thăm Anh</i>	87
<i>Chơi Vơi</i>	88
<i>Nợ Nhau</i>	90
<i>Có Một Lần</i>	92
<i>Chiếc Phao</i>	94
<i>Có Phải Em Là...</i>	106
<i>Lạc Bước Chân Quen</i>	109
<i>Sợ Tội Con Tim</i>	111
<i>Thao Thức</i>	113
<i>Gọi Mây</i>	115
<i>Tháng Tư Trả Lời Thư Em</i>	128
<i>Mẹ Tịnh Độ</i>	131
<i>Con Nhớ Mẹ</i>	132
<i>Vẫn Còn Đây Một Thuở</i>	135
<i>Chỉ Biết Là Thương</i>	137
<i>Nhớ Ơi Là Nhớ</i>	149
<i>Giấc Chiêm Bao</i>	151
<i>Từ Em Qua Phố Chợ Đây</i>	153
<i>Xuân Tình</i>	155
<i>Hỡi Nàng Thơ</i>	157
<i>Lạ Quá Đi Thôi</i>	167
<i>Màu Áo Tôi Bay</i>	169
<i>Ta Khóc Theo Em</i>	172
<i>Dỗ Dành</i>	174
<i>Hoa Độ Lượng</i>	178

Thơ TÔN THẤT PHÚ SĨ

<i>Mẹ Ơi Biển Gọi</i>	34
<i>Chập Chờn Nỗi Nhớ</i>	36
<i>Đường Xưa</i>	38
<i>Trong Đôi Mắt Em</i>	39
<i>Nếu</i>	41
<i>Chia Tay Người</i>	56
<i>Phượng Tím</i>	58
<i>Thơ Và Nhạc</i>	59
<i>Mùa Thu Hè Cửa</i>	61
<i>Trái Tim Bên Bờ Thái Bình Dương</i>	62
<i>Huế Trong Tôi</i>	74
<i>Vũng Tàu</i>	77
<i>Cái Thuở Ấy</i>	80
<i>Ao Ước</i>	81
<i>Người Dưng</i>	83
<i>Trở Mùa</i>	96
<i>Mỹ Tho Quê Hương Em</i>	97
<i>Paris Quê Hương Tôi</i>	99
<i>Xin Đừng Trách</i>	101
<i>Mai Anh Về Sẽ Dắt Em Theo</i>	103
<i>Chị Tôi</i>	117
<i>Nhớ Một Lần Đi</i>	119
<i>Buổi Sáng Đi Dạo Bờ Sông Seine</i>	121
<i>Ngày Thơ Ấu Xưa</i>	123

<i>Tháng Tư Em Gọi Anh Về</i>	125
<i>Thoảng Đâu Đây Ầm Ầi Tiếng Chuông Chiều</i>	139
<i>Tháng Tư Nhớ Mẹ</i>	141
<i>Xin Một Điều Ước</i>	143
<i>Đá Nở Thành Thơ</i>	145
<i>Giọt Mưa Ngà</i>	147
<i>Mùa Xuân Đến</i>	159
<i>Xin Cám Ơn</i>	161
<i>Tình Thơ</i>	162
<i>Đau Lòng Ghế Đá</i>	164
<i>Mong Ngày Trở Lại Cali</i>	165
<i>Em Đi Rồi</i>	180
<i>Có Khi Nào Nhớ Lại</i>	182
<i>Nắng Lên Rồi Tôi Đã Có Tình Tôi</i>	184
<i>Dối Hờn</i>	186
<i>Tĩnh Mộng</i>	188

Bài viết của LÊ MIÊN KHƯƠNG

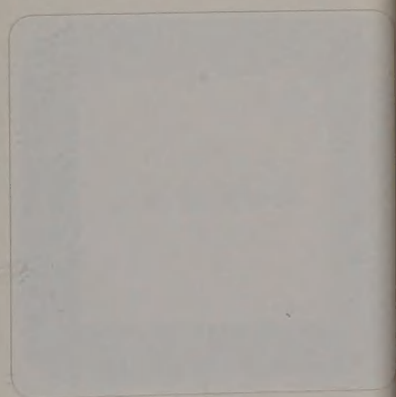
Sự cô đơn và khát vọng đợi chờ... trong thi phẩm Bến Đợi
190

Bìa và trình bày: Bùi Kim Ảnh

Phụ bản nhạc

1. Chơi Vơi: Mộc Thiêng
2. Ước Gì Tôi Lấy Được Nàng: Nguyễn Ngọc Điệp
3. Nợ Nhau: Lê Mạnh Trùy
4. Chỉ Biết Là Thương: Mộc Thiêng
5. Đổi Hồn: Nguyễn Ngọc Điệp

Intai Select Graphic & Printing Inc.
Phát hành: 714.531.5290 - 949.699.0327
Liên lạc tác giả: Kim Thành
email: kimthanh@cox.net
website: www.kimthanh.net
www.nhatlam.centerblog.net

Lần cuối cùng ta đã yêu nhau
Hạnh phúc lứa đôi
Đá vàng
Gắn bó
Sóng nước Nha Trang nuôi đàn con nhỏ
Paris những chiều góc phố lang thang

.....

Bây giờ anh đã đi xa
Xa thật là xa
Nơi chốn ấy anh có còn nhớ lại
Đóa mai vàng sáu cánh anh hái tặng em
Tiếng pháo đi mừng mừng mình tao ngộ
Vào một sáng mùa Xuân
Một sáng mùa Xuân có phút tình cờ
Nhiệm màu
Ơn sủng...
(Kim Thành, Mùa Xuân Đó Phút Tình Cờ)

Ta là sóng và em là mây trắng
Sóng dạt dào ru bờ cát từng đêm
Mây lang thang trôi về nơi vô định
Sóng và mây mãi mãi vẫn êm đêm

Ta ao ước đưa em vào phiêu lãng
Buồm giương cao gọi gió giục thuyền xa
Thổi mát dịu tình xanh màu nước biển
Cùng đi nhau đến bờ bến yên bình...
(Tôn Thất Phú Sĩ, Tỉnh Mộng)

Đọc thơ Kim Thành và Tôn Thất Phú Sĩ tôi có cảm giác như chính tôi đang xúc động, đang mơ màng, đang suy tư... Nói cách khác, tôi cảm thông tức thì nỗi buồn, nỗi nhớ, niềm mong ước và cả tâm trạng băng khuâng, vô định, thoát khỏi trần tục... của hai vị.

(Vũ Quốc Thúc)

Bến Đợi nồng nàn trong từng hơi thở...những ngôn ngữ thơ có thanh điệu tha thiết, những hình ảnh đẹp lung linh, những ý tứ xuyên thấu vào tâm cảm

(Hàn Giang)

www.tuluc.com

0020875

Price: \$20.00

Set: 1 ; Loc: B22